

Dragica Potočnjak

PROV HUDO

Lutkovno gledališče Ljubljana

Krekov trg 2, 1000 Ljubljana
telefon: 01 3000 970
faks: 01 3000 980
e-pošta: info@lgl.si
spletna stran: www.lgl.si

Info center – blagajna LGL

informacije: www.lgl.si
telefon: 01 3000 982, 080 2004
Info center LGL – blagajna (vhod pri vzpenjači) je odprta od ponedeljka do petka med 9. in 19. uro, ob sobotah med 9. in 13. uro in uro pred predstavo.

Kartica KU KU vam omogoča nakup vstopnic pri blagajni in po internetu. Vstopnice za tekoči mesec si lahko zagotovite v predprodaji.

Gledališki list, sezona 2010/11

Izdalo: Lutkovno gledališče Ljubljana
Za izdajatelja: Uroš Korenčan
Odgovorna urednica: Jera Ivanc
Urednica: Lidija Franjič
Lektura: Kim Komljanec
Prevod: Andrej Hiti Ožinger
Fotografije: Ajda Primožič
Oblikovanje: Špela Čadež
Tisk: M-Grafika d. o. o.
Naklada: 1000 izvodov

Sezona
2010/11

DRAMSKI ODER
ZA
MLADE

LUKOVNO GLEDALIŠČE LJUBLJANA

Poleg Ministrstva za kulturo Republike Slovenije in Oddelka za kulturo Mestne občine Ljubljana nam uresničevanje programov omogočajo še:

PROV HUDO

Režija: Andrej Jus

Dramaturgija: Andrej Jus, Kim Komljanec

Scenografija in kostumografija: Jasna Vastl

Glasba: Branko Rožman

Gib: Gabriel Cosmin Agavriloaei

Lektura: Kim Komljanec

Asistenca scenografije in kostumografije: Ajda Primožič

Oblikovanje luči: Srečo Brezovar

Nastopajo:

Ana Hribar: Julija

Marijana Brecej k. g.: Julči

Matevž Müller: Andrej

Alenka Tetičkovič: Julijina mama, Prodajalka, Mlada ženska, Policistka,
Dekle, Andrejeva mama

Jernej Kuntner: Julijin oče, Prodajalec, Mlad moški in Fant

Izvajalci glasbe: vokal – Zvezdana Novakovič, orglice – Miro Andraž
Maj Zavec, ostalo – Branko Rožman

Vodja predstave in tonski mojster: Aca Ilić

Lučni mojster: Mirsad Vrević

Rekviziterja in odrska tehnika: Darko Nedeljkič, Tomo Hvastja

Izdelava scene in rekvizitov: Iztok Bobič, Zoran Srđić, Smrekca d.o.o.

Izdelava kostumov: Sandra Birjukov, Marjeta Valjavec
Garderoberka, frizerka in maskerka: Mihaela Majcen

Dramski oder za mlade LGL

Premiera: 12. maj 2011

Lutkovno gledališče Ljubljana

Sezona 2010/11

Zahvaljujemo se Mateji Dermelj za pomoč pri lekturi dramskega besedila *Prov hudo*, ki je objavljeno v sredici gledališkega lista.

Uroš Korenčan direktor

Jera Ivanc umetniški vodja

Ignacije Šunjić producent

Ana Rokvič Pinterič poslovna sekretarka
Tel.: 01 3000 970, info@lgl.si

Nataša Antuničević Vižintin organizatorica stikov z javnostmi
Tel.: 01 548 45 40, natasa.vizintin@lgl.si

Edita Golob, Špela Juntos koordinatorki, organizatorki
Tel.: 01 3000 976, organizacija@lgl.si

Jure Žnidaršič vodja tehničnega sektorja
Tel.: 01 3000 991, tehnika@lgl.si

Lidija Franjič arhivarka, dokumentalistka v gledališču
Tel.: 01 3000 972, lidija.franjic@lgl.si

Mara Pevec vodja finančno-računovodske službe
Tel.: 01 3000 983, marica.pevec@lgl.si

Silva Rebolj strokovna sodelavka
Tel.: 01 3000 981, silva.rebolj@lgl.si

Vanja Arhar Kurent računovodkinja
Tel.: 01 3000 984, vanja.arhar-kurent@lgl.si

Tatjana Arrigler strokovna programska sodelavka
Tel.: 01 548 45 41, tatjana.arrigler@lgl.si

Delavnica LGL

Iztok Bobič, Sandra Birjukov, Mitja Ritmanič, Jože Lašič, Zoran Srđić, Marjeta Valjavec
Tel.: 01 3000 977, delavnica@lgl.si

Svet Lutkovnega gledališča Ljubljana

dr. Milena Mileva Blažič (predsednica), mag. Mojca Jan Zoran (namestnica predsednice), mag. Nina Kalčič, Barbara Rogelj, Alojz Sedovnik

Strokovni svet Lutkovnega gledališča Ljubljana

dr. Blaž Lukan (predsednik), Brane Vižintin (namestnik predsednika), Ajda Rooss, mag. Jasna Vastl, dr. Mateja Pezdirc Bartol

Lutkovno gledališče Ljubljana

Krekov trg 2, 1000 Ljubljana

telefon: 01 3000 970

faks: 01 3000 980

e-pošta: info@lgl.si

spletna stran: www.lgl.si

Info center – blagajna LGL

informacije: www.lgl.si

telefon: 01 3000 982, 080 2004

Info center LGL – blagajna (vhod pri vzpenjači) je odprta od ponedeljka do petka med 9. in 19. uro, ob sobotah med 9. in 13. uro in uro pred predstavo.

DVOJINA, MNOŽINA, DRUŽINA

Imam znanca, za katerega se je zdelo, da se bo poročil samo zato, da se bo lahko ločil in na nezavedni ravni ponovil vzorec svojih staršev. Kar se je zdelo, se je tudi zgodilo, le da za razliko od svojih staršev v zakonu ni imel otrok in se bo kmalu znova poročil. Imam znanko, ki je ob ločitvi svojih staršev – stara je bila deset let – doživela pravo olajšanje. Pa ne zato, ker bi se bila starša kregala ali žalila. Ne. Olajšanje je prišlo, ker je izginila neiskrenost. Kot odrasla se je zavedala, da smo v veliki večini obsojeni na ponavljanje vzorcev svojih staršev, zato se je le stežka spuščala v zveze. A pred nekaj leti je spoznala super dečka in danes so že štirje. Kaj bo čez deset let z obema, znanko in znancem, ne vem. Statistike pravijo, da je možnost za razvezo v drugem zakonu večja kot v prvem. Pravijo tudi (vir: spletna stran Statističnega urada RS), da so zakonci v Sloveniji ob ločitvi v povprečju poročeni 13,3 let, da število razvez na tisoč sklenjenih zakonskih zvez raste (1979: 156, 2009: 351,1), število sklenjenih zakonskih zvez pa pada (1979: 14.230, 2009: 6.542). Številke so suhe, življenje boli. Razlika v dejanskem številu razvez med letoma 1979 in 2009 sploh ni tako velika (1979: 2.220, 2009: 2.297 – od tega v 43,1% primerov v zakonu ni bilo otrok), a kaj, ko statistika ne zajema neporočenih

parov z otroki, ki so se razšli. Otroku je ob tem, ko se mama in oče razideta, gotovo popolnoma vseeno, kako sta svojo zvezo potrdila; bedno je, da ne zmoreta več živeti skupaj, bedno.

Bi morala res že takoj, ko se spoznata, vedeti, ali sta za skupaj ali ne, kot sta prepričana Julija in Andrej, otroka ločenih staršev iz *Prov hudo*? Gotovo bi bilo lažje, je pa – roko na srce – kaj takega pričakovati precej nerealno. Zaljubljenost namreč ni nič drugega kot ples hormonov, nič drugega kot čarovnija, s katero narava ohranja človeško vrsto. Potem pridejo na vrsto streznitev in zrelo partnerstvo in odgovorno starševstvo. Ker smo za to zmeraj slabše oboroženi, vsaj v prvem poskusu, imamo vse več »neklasičnih« družin. Zadnje leto in pol, odkar živim s Tomažem, sem tudi sama del take družine. Moje stanovanje je polno lego kock in dinosavrov, ki oživijo vsak drugi vikend in vsak ponedeljek in torek in včasih še ob četrtek popoldan, kadar mali veliki Maks, ki bo junija dopolnil šest let, preživlja svoj čas pri očku. Sicer živi z mamico in Simonom. Kadar reče moji starši, ima v mislih vse nas štiri.

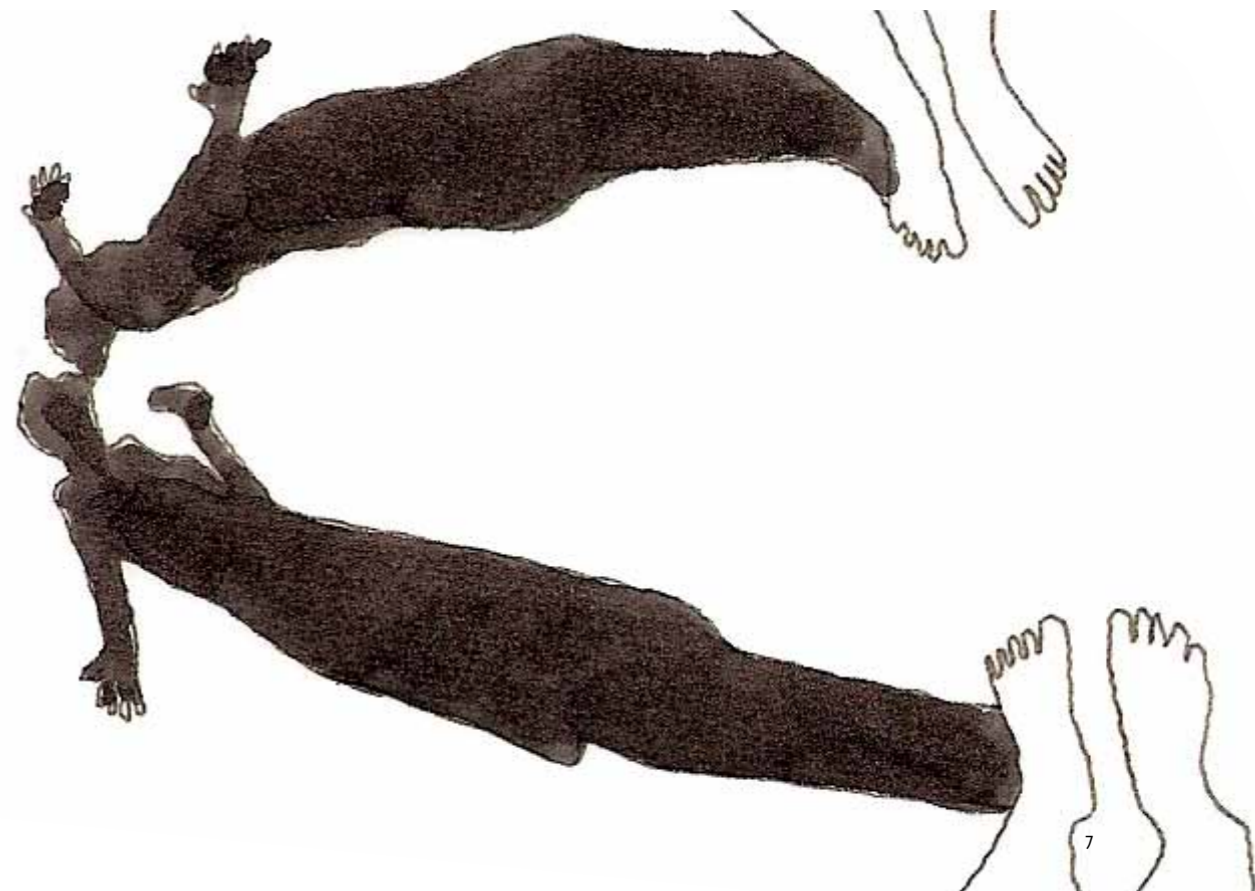
Kaj bo z nami čez ducat let, ne vem. Maks takrat uradno ne bo več otrok, lahko bo volil, se poročil

in vozil avto. Kakšno popotnico smo mu dali? Ne vem. Vzgajamo ga v ljubezni, tovariški pomoči in družbeni odgovornosti. Mu bodo te vrednote pomagale ali ga bodo v svetu sebičnih individualistov bremenile? Ne vem. Morda se s partnerko ne bosta odločila za otroka, morda bo imel partnerja in kup otrok. Ne vem. Vem pa, da se družina začne z dvojino, zato ne razumem, zakaj so pari, naj bodo heteroseksualni ali homoseksualni, izvzeti iz uradne definicije družine. Dokler ni otroka, ni družine? Če gre res le za reprodukcijo oziroma

vzgojo novih državljanov, potem ni čudno, da so medčloveški odnosi na psu.

Svoje hude misli o temi, besedilu, predstavi in jeziku so z nami delili avtorica drame in Grumova nagrajenka Dragica Potočnjak, psiholog in vedenjsko-kognitivni terapevt Matic Munc, režiser predstave Andrej Jus in lektorica Kim Komljanec.

Jera Ivanc

BUTASTI IN OTROČJI ODRASLI

Včasih, no, kar prevečkrat opazujem sebe ali druge odrasle in pomislim – *Joj, kako sem butasta!* ali *Oh, kako so pa tile otročji!* In to v trenutkih, ko ne bi smeli biti takšni. Ko bi odrasli morali biti predvsem odrasli – odgovorni, strpni, pametni, na pravi način odločni. Kako naj te iste stvari pričakujemo od svojih otrok, ko pa sami ne ravnamo prav? *Ja, to pa res ne bi smelo biti tako,* pomislim in me kar strese, ko se spomnim, kaj vse sem v življenju naredila narobe. Koliko ljudi sem prizadela, ker nisem niti pomislila, preden sem kaj rekla. Težko priznam, vendar je res, da ravnam včasih celo v nasprotju s tem, kar vem, da je prav. *O, katastrofa, to pa res ni dobro!* Ni dobro! Odrasli bi morali biti vendar previdni in odgovorni v svojih ravnanjih. Morali bi se zavedati svojih napak in jih popravljati. *Komu je pa še padla krona z glave, če je priznal, da se je zmotil ali se kdaj narobe odločil?!* Če bi lažje priznavali svoje šibkosti in slabosti, bi bil tudi svet boljši in pravičnejši, na vse načine lepši. Življenje bi bilo bolj preprosto in veselo. In prav takšno bi moralo biti. Preprosto, veselo in zadovoljno. Predvsem življenje otrok. Pa je vedno bolj komplicirano.

Saj ne vem, kako priti iz tega, nisem dovolj pametna. Zagotovo pa vem, da odrasli ne bi smeli izkoriščati svojih otrok. *Ne, to pa zagotovo ne!*

Otroci so vendar odvisni od nas. Svet je odvisen od nas, oblikujemo ga po svoji meri. Odrasli ustvarjamo pogoje za življenje otrok. To je največja odgovornost, ki jo imamo v svetu. Odgovornost do otrok in do njihove prihodnosti. Tega ne bi smeli nikdar pozabiti! Od sebe bi morali zahtevati isto, kar pričakujemo od svojih otrok: da smo dobri in najboljši v vsem, kar počnemo. *No, to je pa res težko!* Skoraj nemogoče, bi rekla. Lahko bi se vsaj potrudili in potem bi nam tudi otroci odpustili kakšno napako ali nerodnost. Ker otroci vedo, kaj je prav. Vsaj tisti, ki še hočejo vedeti. Tisti, ki še niso pozabili vsega dobrega in lepega, kar so jih odrasli naučili. Vse to je tako preprosto. Vsi vemo, kaj je prav in kaj ni. Zato res ne razumem, zakaj se ljudem zdi lažje lagati, biti ljubosumen, ne poslušati, imeti rajši sebe kot drugega, biti nestrpen, len, površen, nepazljiv, grob. Še dobro, da se na koncu izkaže, da se v življenju itak bolj splača biti prijazen in pošten. In to vsi vemo! Predvsem pa otroci. Zato bi jih morali večkrat poslušati in jih bolj upoštevati. Ne pa, da si jemljemo pravico, da ravnamo celo bolj butasto in otročje kot oni.

Zdi se mi, da sem zaradi teh vprašanj, ki me mučijo, odkar vem zase, napisala to igro. Mogoče sem zato napisala vse svoje igre! Le da je *Prov*

hudo namenjena otrokom in mladini. V njej sem se ukvarjala tudi z ločitvijo in njenimi posledicami. Verjemite, da se raje ne bi! A kaj, ko družine vse bolj razpadajo, namesto da bi držale skupaj. *In to ni prav, ni prav!* Otroci bi bili bolj srečni. Tudi Julija, ki si želi le malo miru v svojem mladem življenju, bi bila zadovoljna, če se ji ne bi bilo treba ves čas ukvarjati s staršema, ki od ločitve nista več spregovorila. Koliko je takšnih staršev, ki komunicirajo le preko svojih otrok, otroci pa so popolnoma izgubljeni in zbegani zaradi tega? Julija noče pobegniti od doma, zbeži iz obupa nad vsem, kar se ji dogaja. Svet, takšen kot je, je preveč kompliciran zanjo. Še dobro, da sreča Andreja, predvsem pa Julči, čudežno gospo Julči, ki kljub svoji odraslosti ni pozabila, kaj je prav in kaj ne. In potem ... In zato ... In tako ... Ne, ne bom razpredala o tem, kar sem napisala v igri.

Rekla bom le še to, da sem jo napisala zaradi tistih otrok, ki morajo prehitro odrasti. Pa tudi zaradi kakšnih preveč butastih in otročjih odraslih!

PTIČKI BREZ GNEZDA ZA 21. STOLETJE

Od doma sem zares bežal dvakrat. Obakrat z razlogom, vsaj skozi moje otroške oči so mi bili ti razlogi jasni. In ni trajalo dolgo, mogoče pol dneva. Nikoli ni šlo tako daleč, da bi v torbo stlačil še kak sendvič in sok, pobrisal sem jo kar tako. Ker sem jih imel doma dovolj. V resnici, če bi imel takrat nekaj več poguma in sposobnost trezne presoje, bi moral verjetno res iti. Moji spomini na otroštvo niso lepi, ne poznam pravega pomena izraza »topel dom in družina«, temveč prej »učne ure čustvenega izsiljevanja, iger krivde ter druge manipulacije za enega otroka in dva starša«. Od doma sem zares bežal dvakrat, v mislih pa pogosto. Žal je tako bilo in na srečo danes ni več tako.

Ko takole z miško drsim skozi besedilo z naslovom *Prov hudo* (Bravo že za naslov!) Dragice Potočnjak, vidim v njem izraz nekoga, ki očitno dobro razume in pozna psiho otroka na pragu odraslosti v hudi stiski. Berem dvogovore, ki mi v ušesih odzvanjajo tako znano in razumljivo, da si rečem: »Hej, punca ve, kaj piše!« Upam, da mi Dragica ne zameri, da ji rečem punca, ampak kadar beseda nanese na mlade, mi izrazi kot mularija, smrkavci in punce spontano brzijo s tipkovnice. Torej, pred nami je predstava za mulce in mulke ter njihove stare, da se zavemo še ene izmed nekoliko krutih resnic

našega časa. Med nami živijo otroci, ki niso srečni. Tako vidim to zadevo.

Prostor mi dopušča, in vaša pozornost upam tudi, da vas v podkrepitev te žalostne resnice spomnim na to, da smo odrasli odgovorni za svet, ki ga ustvarjamo za mlade, ki prihajajo za nami. Ne gre zgolj za ta »veliki« svet, za družbo, v kateri živimo tukaj in zdaj, temveč tudi za »mini« svet naših družinskih skupnosti. V teh časih raznih kriz in prelomov, ko so lepe vrednote poštenosti, iskrenosti in humanosti spet enkrat na preizkušnji, se včasih ujamem v občutku nemoči, ker sam ne morem spremeniti vsega danega okoli sebe, kar se mi zdi narobe in škodljivo tudi za mlade, ki prihajajo. Vseeno sem samo en človek z omejeno

energijo. Takrat mi pomaga preusmeritev mojih prizadevanj v te mikroodnose, v male celice življenja, kjer se čez življenjske ovire prekopicujejo vsaj trije ljudje, včasih tudi več. Vsaj en oče, ena mama in en otrok. Pogosto hudo različni, neredko skregani in trmasti, običajno žalostni in obupani. Voz skupnega bivanja je zašel v globoko blato in zdaj vlečejo vsak na svojo stran, vsak po svojih močeh. In tukaj, na tem polju delovanja, je možno včasih kaj postoriti, da so ljudje s seboj in drugimi bolj zadovoljni, skoraj sem zapisal bolj srečni.

Zato za vas, nestrpni bralci in že skoraj gledalci predstave *Prov hudo* samo še misel ali dve za takrat, ko boste pred seboj ali ob sebi zagledali mulca ali mulko, ki jima v življenju ne gre. To so prežgodaj odrasli, za mnoge samo majhni manipulatorji, v resnici pa spretni iskalci svoje poti med dvema zblojenima potema svojih staršev, ki ne zmoreta civiliziranega pogovora in dogovora. Ga ali jo vidite pred seboj? No, takrat se spomnite na našo odraslo odgovornost, odgovornost kot predstavnikov civilizirane rase, da šibke in nemočne zaščitimo. Ne smemo pustiti, da se nas težave drugih ljudi ne dotaknejo na najbolj osnovni črti humanosti. Ne smemo si pustiti pogleda vstran. Takrat je naša naloga, da delujemo kot zaščitniki. Tako. Da se ne boste sprenevedavo spraševali: »Kaj za vraga pa lahko jaz naredim, da bo tega manj?«

Za konec našega hitrega druženja še zabavna zgodba, ki mi jo je pred meseci povedala ena

izmed mater v moji svetovalnici. Njena 8-letna hčerka je natlačila najnujnejše v nahrbtnik in objavila, da gre od doma, ker ni več zdržna (da se ne boste ustrašili, pri njih doma je vse okej, ni panike). Mama je skulirano pogledala skozi okno in rekla, da dežuje in ali se mala popotnica ne bi raje premislila in šla kak drug dan. Pa se je mala res tako odločila, odložila bisago, povečerjala palačinke z nutello ter načrte za pobeg prestavila na neznano kdaj v prihodnost. Na srečo je lahko na odhod od doma pogledati tudi s hecne plati. Lahko smo hvaležni za to našo sposobnost, da v res hudih situacijah vidimo tudi kaj smešnega.

Vesel sem, iskreno vesel, da imamo avtorice, kot je Dragica Potočnjak, ki pišejo sveže in angažirano o aktualnih temah za to čudovito umetnost, ki ji rečemo gledališče. Zaradi takšnih mini biserov slovenske dramatike plemenita večšina žive besede na odrskih deskah ne bo nikoli izumrla.

Fran Milčinski, včasih tudi Fridolin Žolna v umetniške namene, se je v svoji praksi sodnika za mladoletne srečal z mnogimi primeri zanemarnjenih in zapuščenih otrok, pogosto prepuščenih ulici. Zato sem si lahkega srca sposodil naslov njegovega mladinskega dela za naslov teh vrstic. Ker je zgodba tudi danes povsem enaka pa tudi povsem drugačna. Panonski bard Balašević bi rekel: »Princip je isti, sve su ostalo nijanse ...« [»Princip je isti, vse ostalo so odtenki ...«].

Dragica Potočnjak

PROV HUDO

Igra za otroke in mladino

2008–2011

Osebe:

JULIJA – 11 let

JULČI, JULIJANA – 75 let

ANDREJ – 13 let

JULIJINA MAMA, tudi **PRODAJALKA**, **MLADA ŽENSKA**, **POLICISTKA**, **DEKLE** IN **ANDREJEVA MAMA**

JULIJIN OČE, tudi **PRODAJALEC**, **MLAD MOŠKI**, **MOŠKI** IN **FANT**

Dogaja se danes v velikem mestu.

Prvi prizor

Na ulici.

Julija teče čez oder. Ko že izgine, za njo priteče Prodajalec, ki steče v isti smeri. Iz nasprotne smeri se pripelje Andrej na rolki in si žvižga. Ko izgine, se vrne upehana Julija.

JULIJA: Butec! Ta me bo še res ...

PRODAJALEC *iz ozadja*: Dobil! Ja, te bom!

JULIJA *med tekom*: Ne, ker se bom ... (*Gleda za skrivališčem.*) Pa se nimam kam! Ej, nogo si zlom! Zlom si ...! (*V tistem trenutku pade.*) Ti, ne pa jaz!

Se hitro pobere in že steče z odra. Priteče Prodajalec.

PRODAJALEC: Ustavi se, smrklja! Slišiš, ustavi se. Boljše, da ... (*Pade.*) Da ... da ne nosiš zlizanih čevljev, če hočeš koga ujet. (*Se hoče dvigniti, se ne more, pogleda čevlje.*) Čisto zlizani. Nove ... Ali pa v supergah za pultom stat.

Julija se vrne.

Saj več laufam, kot prodajam. Ljudje kradejo kot srake. Jih moram ves čas lovit.

JULIJA: Nč nisem ukradla.

PRODAJALEC: Saj sem videl. V žep si dala polnilec za telefon.

JULIJA: Nisem! Sam gledala sem ga ... A si se udaru?

PRODAJALEC: Zelo. Namesto da bi prodajal, pa laufam za smrkavci. (*Pokaže na nogo.*) Zlomil sem si jo!

JULIJA *prihaja bliže*: Ne verjamem. A te boli?

PRODAJALEC: Pa še kako! (*Kaže.*) Tu pa tu pa tu ... Mogoče imam spiralni zlom!

JULIJA: Spiralni zlom?!

PRODAJALEC: Najmanj. Bodi prijazna in mi daj roko. Hitro!

JULIJA: Oprost, nč hudga nisem mislila ...

Prodajalec jo zgrabi.

PRODAJALEC: A tatica bit ni nič hudega?!

Medtem ko se prerivata:

JULIJA: Nč ti ni. Zlagal si se! Spust me!

PRODAJALEC: Za krajo se gre v zapor. In upam, da boš odsedela svoje!

JULIJA: Pust me! Spust me ...! Prosim ...

PRODAJALEC: Greva na policijo! Končno sem enega tatu ujel. Še šef me bo vesel. Dobil bom nagrado.

JULIJA: Prosim te, spust me. Nisem kradla. Nisem, ker sploh ni bil ta prav polnilec. Preglej mi žepe.

PRODAJALEC *smeh*: Ti jih bojo na policiji. Pa še kakšno po riti naložili.

Jo vleče ven.

JULIJA: Ne, prosim, prosim, prosim ... mama me bo ...

PRODAJALEC: Pa še oče naj te! Kar oba povprek.

JULIJA: Zlo si krut.

PRODAJALEC: Nisem jaz, življenje je.

JULIJA: Ti si. Sam ti si.

PRODAJALEC: Kaj pa ti veš, smrklja.

JULIJA: O, pa vem, marsikaj vem. Marsikaj ... Na primer ... Na primer ...

PRODAJALEC: No, na primer?

JULIJA: Da bo dons na Zemljo padu komet.

PRODAJALEC: Ne me basat! Kdaj pa?

JULIJA: Ja, zdej. Vsak čas bo. Mogoče že mal zamuja.

Ne. O, o, pa glih sem ...! Pazi glavo! Komeeeeeet!

PRODAJALEC: Kje?! Kje?

Prodajalec pogleda gor in izpusti Julijo, ta takoj zbeži stran. Na varni razdalji se obrne.

JULIJA: A si res tak butec?

PRODAJALEC: Ne bi rekel.

JULIJA: Si, saj ne veš niti tega, kolk velik je komet.

PRODAJALEC: Bom pogledal na internet.

Julija steče ven. Prodajalec ves nesrečen obsedi na tleh.

PRODAJALEC: Pa je šla nagrada. Ne bo, ne bo nagra ... (*Pogleda gor.*) Oh, kako prekrasno nebo!

Andrej se pripelje na rolki in se ustavi ob njem.

ANDREJ: A rabte pomoč, gospod?

PRODAJALEC: Rabim. A poznaš kakšnega dobrega psihiatra?

ANDREJ: Ne, poznam pa eno staro gospo, ki pozna zdravila za vse rane.

PRODAJALEC: Izgledam ranjen?

ANDREJ: Kdor rab psihiatra, ma ranjeno srce.

Prodajalec se naglo dvigne in zakriči, da se Andrej ustraši.

PRODAJALEC: A zdaj me bo pa že vsak smrkavec zafrkaval?!

ANDREJ: A ste vi mogoče že kdaj slišal za otrokove pravice, gospod?

PRODAJALEC vpije: Tudi odrasli jih imamo!

ANDREJ: In si jih tud vzamete! Ampak preden se spravte name, vam moram povedat, da mam črn pas pr karateju.

PRODAJALEC: Ja, jaz sem pa svetovni prvak v jodlanju!

ANDREJ: A stopim dol z rolke?!

PRODAJALEC: A si upaš?

ANDREJ: Si, sam nimam časa!

Andrej se hitro odpelje. Preden Prodajalec izgine z odra, veselo in na dolgo zajodla.

Drugi prizor

Na ulici.

Julija zelo glasno govori po mobilnem telefonu.

JULIJA: Ja, mami, vem, da bi morala bit že zdavnaj pr teb. Ja ... Ampak a veš, da se je oči zmotu in je on pršou pome v šolo. Ja, itak! ... Jaz nisem nič kriva! ... On je zamešu dneve pa datume pa kaj jaz vem kaj še ... Mogoče se spet ločuje? ... Joj, ne vem, kar tko sem rekla! ... Ja. Pol je pa reku, da bom pa kar pr njem. Najmanj tri dni, če ne več. A men

je pa všeč?! Ker tko zlo uživam pr njem!? ... A boš govorila z njim? Me veseli, da ne boš. ... Ne na cesti, na balkonu sem, pr očiju, kje pa?!... Joj, mami! (*Zase.*) Baterija ...

Mami, ne bom te več klicala, pa nč skrbet, ker je vse v redu. Tud ti ne klič ... Ker se mam ogromno za učit! ... Nimam zaključeno. ... Joj, a lahko nehaš?! ... Ne, ne, sam en pes je pršou mim, pa me je poscal! ... Hecam se! ... Žiga me pa res tko cuka, da mi bo vse lase spulu, pa žgečka me. (*Igran smeh.*) Ej, Žiga, nehi, ker te bom brcnla, da boš kar čez balkon letu ... Hec, mami, hec! Adijo, rada te mam!

Cmok v slušalko in izklopi telefon.

O, kolk sem lačna. Slona bi požrla! Al pa vsaj sendvič. Suho žemljo, skorjo kruha. Pa še baterija me zeza!

Zasliši se čuden zvok. Julija pogleda okrog sebe.

Ej, halo!?

Spet isto, zdaj glasneje.

Halo, sem rekla!

Spet isto. Julija se prime za trebuh.

To sem jaz. V želodcu mi krul. Čreva se mi obračajo ... (*Odtipka številko na mobilniku, medtem zase.*) Karkol bi, korenince, mravle, hrošče, tud kobilce bi jedla ... Pa tiste debele črve, ki jih stiskajo pa mažejo na kruh? Ne, fuj to! Rajš goloba al pa mačko ... Bljak! Kaj vse ljudje jejo?! Bljak!

Nenadoma glasneje.

Oči? Ups! Ja. Mal se sama s sabo pogovarjam, ker tolk časa ne dvigneš. Kako si? ... Ah, kar tko te mal kličem. Pr mami ... V svoji sobi, mislim na balkonu. ... Ja, zlo hrupno, ja, ... Ne grem not, ker mi zlo paše zrak. ... Bom pa bolj naglas ...! (*Skoraj vpije.*) Ne me klicat, ker ... Telefon, neki poka not ... Ja, lahko mi kupiš tud sam polnilec. Ups! ... Ne me klicat, ker se učim, ja, da mi že formule iz

glave ven gledajo. ... Jaz bom tebe! Bom, bom. ... Lepo se mej, pa Žigata pozdrav. (*Izklopi mobilnik.*) Nasedla sta. Super! Vse verjameta, hudo, prov hudo!

Še glasneje ji zakruli.

Asfalt bi požrla! Pico, pohan zrezek s kečapom, pomfri ... Karkol, tud solato s polži, sam da bi napolnila ta čreva, ki se mi tko napihujejo, da mi bo še trebuh poču. (*Po pavzi.*) Če razmišljam o hrani, je še slabše. Obratno moram.

Zajame sapo in odločno koraka sem in tja ter ponavlja kot mantro.

Sploh nisem lačna, čist nč, ampak res nisem niti mal, ampak prov nč, lačna. Če bi zdey morala jest, bi bruhala. Hrana, fuj! Nisem lačna. Nisem, nisem! (*Po pavzi.*) Ne deluje. Sam še bolj čutim čreva črevasta ... Dedi! (*Že kliče.*) Dedi, kako se nisem spomnila? (*Dobi zvezo.*) Dedi, dedi, me slišiš? ... Ja, ja ... A lahko pridem k teb na obisk? ... Kar zdajle, ja, sama, za ene tri dni ... Oči pa mami sta pa ... Ja ... Dedi! Dedi? Dedi! Crknila!

Vrže mobilnik in zahlipa.

A zdey se bom pa cmerala? Ne! Kdor je lačen, se mora znajt!

Pobere mobilnik in gre.

Tretji prizor

Pred trgovino.

Julija z veliko škatlo piškotov in veliko čokolado v rokah, Prodajalka z njenim nahrbtnikom.

PRODAJALKA: Lahko pa zamenjava! Ti meni ...

JULIJA: Nahrbtnik je moj, čokolada pa piškoti pa niso vaši!

PRODAJALKA: Tvoji pa tudi ne! Boljše, da sprejmeš, ker moja šefica se ne bo pogajala, ampak bo

poklicala policijo in potem ...

JULIJA: Zapor, ja, vem.

PRODAJALKA: Sodnik za mladoletne. Pa starši ... to pa sama veš. Če bi moja hčerka to naredila, bi jo ...

JULIJA: Ubila?

PRODAJALKA: To ravno ne, ampak ...

JULIJA: Roke bi ji odtrgala?

PRODAJALKA: Tudi to ne, ampak ...

JULIJA: Glavo bi ji zdrobila?

PRODAJALKA: Ne, ampak ...

JULIJA: Tolk časa bi jo tepla, da bi bla vsa krvava, po ledvicah, po hrbtu, po glavi, po podplatih, vse lase bi ji spulila, oči bi ji iztaknila, pa ušesa odrezala, pol bi jo pa polila z mrzlo vodo pa bi jo dala za pol dneva na koruzo pa na fižol klečat, da se ne bi smela niti premaknit, pol bi jo pa še na radiator prvezala, nej si mal odpočije, preden bi sploh usta odprla in priznala, da je tatica. Ker do takrat ti sigurno ne bi priznala.

PRODAJALKA: Od kod pa poznaš vse te hude reči?

JULIJA: Brala sem. Ampak eni pa to čist zares delajo svojim otrokom. Takšni pijanci ... Ne glih vse naenkrat ...

PRODAJALKA: Hude stvari se dogajajo, vem. Ampak jaz bi svojo hčerko predvsem vprašala, zakaj je kradla.

JULIJA: In če bi ona rekla, da zato, ker že dva dni ni nč jedla in je že tko lačna, da se ji hamburgerji pa leteče pečene piške prikazujejo, kaj bi pa pol naredila?

PRODAJALKA: Če bi pa ona to rekla, potem bi se pa jaz kot mati morala orng zamislit nad sabo. Ampak orng!

JULIJA: No, pa se zamisli! Ampak orng!

PRODAJALKA: Saj moja Anita ni kradla, ti si!

JULIJA: Madonca, sej res!

PRODAJALKA: A kolneš tudi?

JULIJA: Sam če mi uide. Oprost, ne bom več.

PRODAJALKA: Oprostim. Hitro zamenjajva tole, ker meni bo pa zares ušlo.

JULIJA: Sej mene tud tišči, pa ne vem, kam nej grem.

A grem lahko v vaše stranišče, pa se pol do konca zmenva?

PRODAJALKA: Zbežala si od doma?!

JULIJA: A si zmešana?!

PRODAJALKA: Greva noter in mi boš vse povedala. Ne bom klicala policije, bova kar sami rešili ...

Julija vrže piškote in čokolado na tla.

JULIJA: Na, tle maš! Sam dej mi že ta nahrbtnik, ker se mi mudi!

PRODAJALKA: Poslušaj me, ljubica ...

JULIJA: Jaz nisem nobena tvoja ljubica! In ti mene poslušaj, ker tamle vidim tvojega moža, ki ga pa prov zares, ampak čist zares osvaja ena čist mlada ...

PRODAJALKA: Moj mož je umrl pred petimi leti.

Pa tudi ...

JULIJA: Joj, oprost, oprost ...

Prodajalka ji da nahrbtnik.

PRODAJALKA: Ne jokaj, sem že jaz zadost.

JULIJA že *smrka*: Ne bom ...

Julija steče stran.

PRODAJALKA: Ubogi otrok.

Prodajalka gleda za njo, potem pobere piškote in čokolado.

PRODAJALKA: Vsaj čokolado bi ji dala! (*Se že obrne*): Punčka, počakaj ...!

Ko se spomni, da jo tišči lulat, odide nazaj v trgovino.

Četrty prizor

V pasaži, pred izložbo.

Julija sedi na tleh, na nasprotni strani izložbenega okna, skrčena vase, z glavo naslonjeno na nahrbtnik, ki ga drži med kolena. Na rolki se pripelje Andrej in se ustavi

blizu nje. Julija dvigne obraz. Andrej gleda okrog, kot da nekoga išče. Tišina. Potem.

ANDREJ: A si ti že dolg tle?

JULIJA: Kaj te briga!

ANDREJ: Prijazna pa znaš bit.

JULIJA: Tud še kej družga znam, zato bi jaz mene rajš pustila pr mir!

ANDREJ: A sem ti kej naredu?!

JULIJA: Zasljušješ me! Vsi me sam neki zasljušujete! Sami težaki! Dost vas mam!

ANDREJ *smeh*: Ej, ej, ustav se! Jaz te zasljušujem?! A so se ti klikerji razštelal al kaj?

JULIJA: Zraven pa misliš, da si ful duhovit?! Pejt domov, ker te mami že pol ure s čokolincem pa z dudko čaka!

ANDREJ: A si nore gobe jedla?

JULIJA: Prid bliži, če si upaš, pa poglej, kako znam mastno pljuvat!

ANDREJ: Ej, če te jaz pljunem, boš plavala kot riba v vodi!

JULIJA: Men pa tud čez tri metre nese!

Andrej se vseeno umakne na varno razdaljo.

ANDREJ: Se bova šla pol, kdo dlje pljune, zdej mi pa sam povej, a si vidla eno tako ... klošarko?

JULIJA: A si mi reku – klošarka?!

ANDREJ: Ne, ne ti ... Julči ... Iščem jo, ker ...

JULIJA: Jaz nisem nobena Julči, ampak Julija!

ANDREJ: Ne, Julči je ...

Julija se jezna kot ris požene na Andreja, a se ta še zadnji hip umakne.

JULIJA: Rajš sem Rozamunda kot pa Julči!

ANDREJ: Ej, ej, teb se res trga! Prim se za ušesa, pa trikrat globok vdihn, da se pomiriš, to pomaga.

Andrej se vozi na rolki, se ji umika in se zabava.

JULIJA: Stop z rolke, če si upaš! Stop ...!

ANDREJ: Da mi še jetra spuliš. A ne vidiš, kolk se

te bojim. Se kar tresem! Auaaaaa! Padu bom, na pomooooč!

Julija mu vrže nahrbtnik v glavo, vendar zgreši. Takoj zatem se spomni.

JULIJA: Mobitel! Ojoj, moj ...!

ANDREJ: Fejst bod, punči! Se kej vidva!

JULIJA: Tud če ne! Butec.

Čez čas, medtem ko se namešča v prejšnji položaj.

Ampak neki se moram spomnit. Ker nazaj pa ne grem. Niti pod razno! Sploh pa ne k očiju. Nočem živet pr njem. A sam zato, ker so starši, pa lahko delajo z otroki, kar hočjo?! Kdo jim je dal to pravico ...

Julija začne jokati in še bolj skriva glavo za nahrbtnik.

Čez čas pride Mlad možki. Gre že mimo, ko se vrne.

MLAD MOŠKI: Ponavadi ne dajem ..., ampak otrokom ... No, vsaj kakšen klobuk bi ti lahko privoščili v ta namen.

Julija dvigne objokani obraz.

JULIJA: Kaj hoče?

MLAD MOŠKI: Nič, samo ...

JULIJA: A vi tud koga iščete?

MLAD MOŠKI: Ti pa jokaš, ker te starši izkoriščajo?

JULIJA: Noben me ne izkorišča, sam zmatrana sem. In mammo čakam, ker je šla v trgovino.

MLAD MOŠKI: Ja, ja, saj vem. Razumem, da nočeš ... Lahko jih prijaviš, a veš to?

JULIJA: Ne. Moja starša sta čist kul, sam ...

MLAD MOŠKI: Ja, ja, saj vem. Samo hočeta, da prosjačiš zanju.

JULIJA: Ne, tolik pokvarjena pa nista.

Julija se dvigne. Mlad možki se ozre, in ko zagleda Julči, ki ravno prihaja, hitro spusti nekaj kovancev pred Julijo, da zacingljajo po tleh.

MLAD MOŠKI: Tvoja mama gre! Ne ji vsega dat, obdrži nekaj zase.

JULIJA: Moja mama?!

Ko Julija zagleda Julči, se je ustraši. Ni čudno, kajti Julči je res nenavadna pojava. Oblečena je zelo pisano, v krilo in še hlače spodaj, majice in bluže nosi kar eno čez drugo, na glavi ima klobuk ali nekakšno kapo, obuta je v visoke pohodne planinske čevlje. Za sabo vleče nakupovalni voziček, čezenj so obešene plastične vrečke, ki kar pokajo od različnih vsebin. Razen tega se Julči ves čas drži na smeh in se tudi glasno smeje. V rokah nosi cvetočo vejico. Julija že hoče iti, ko jo Julči ustavi.

JULČI: Zarad mene si lahko tle. Jaz itak ne fehtam.

JULIJA: Jaz tud ne!

Julči pobere drobiž, ki ga je Mlad možki namenil Juliji.

JULČI: No, pol bova pa tole dali za Rdeči križ.

JULIJA: Ampak ...

JULČI: Si rekla, da ne fehtaš.

JULIJA: Ne fehtam! In nikol ne bom!

JULČI: Nikoli ne reci nikoli. (*Julči prešteje denar, preden ga da v žep.*) Če bi ljudje dajali tolik za Rdeči križ, ne bi bil noben lačen. No, saj itak ne bi smel bit.

Hrane je na svetu dovolj, sam ni prav razdeljena.

JULIJA: Zakaj pa ne smem reč »nikoli«?

JULČI: Ker še ne veš, kaj ti bo prinesel jutri.

JULIJA: Upam, da kej boljšga.

Julči ji pokloni cvetočo vejico.

JULČI: To pa že kar takoj, če odgovoriš na nagradno vprašanje:

»Samo en cvet,

en češnjev cvet

odlomi, moja draga,

ne bom ga v gumbnico si del,

ne bom ga za klobuk pripel,

odlomi ga, odlomi, draga.« No?

JULIJA: A sem pr slovi al pr bajli?

JULČI: Nikjer, ker špricaš! Ampak malce poezije tud pr jedi ne škodi.

Julija je zelo presenečena, ko Julči iz najbližje vrečke potegne velik sendvič. Ga že hoče vzeti.

Najprej vaš cenjeni odgovor.

JULIJA: A ni tole češnjava vejca? Pesem je pa napisal ...

JULČI: Karel Destovnik - Kajuh, partizanski pesnik.

Sedi, pet. Preveč šole za danes! Itak vse znaš. *(Po pavzi.)* Ne bom te spraševala, zakaj špricaš, ker je to tvoja stvar, ampak ...

JULIJA: Ampak te vseen firbec matra.

JULČI: Sem zdržala že hujše preizkušnje.

JULIJA: Na primer?

JULČI: Pr jedi se ne govori!

JULIJA: Pol pa tih bod!

JULČI: Da se ne boš zadavla.

Obe smeh.

Ampak otrok ma prav, Julijana. Še živali majo rade mir, kadar jejo. Utihn, baba zmešana!

JULIJA: A ste rekli, Ju-li-ja-na?

JULČI: Za prijatelje Julči.

JULIJA: Julči? A vi ste Julči? Aja.

JULČI: Če ti ni všeč, mi lahko rečeš tud Štefka, Cvetka al pa Rožica, mi je vseeno.

JULIJA: Jaz sem pa Julija.

JULČI: Dve Juliji ... obe sva?! Oprost, ponavad ne kolnem, ampak to je pa res naključje.

JULIJA: Sej niste klel.

JULČI: Da sem res tko lepo vzgojena? Bravo, jaz!

JULIJA *zagleda Andreja*: Ups, tečnež! Pa še sem gre. *Juliji se grizljaj zatakne v grlu, ko zagleda Andreja, ki se pripelje na rolki in jo udari po hrbtu, ker kašlja.*

JULČI *Juliji*: Še dobr, da se ti ni zaletel. *(Andreju.)* Živjo, tečko!

ANDREJ: Kaj si mi rekla?!

JULČI: Če si pa tko zmedel ...

Julija kašlja.

Mojo prijateljico Julijo.

ANDREJ *Juliji*: O, to me pa res veseli! Kaj dogaja?

JULČI: Bomo videli, ko bomo prebrali. Si prinesel časopis?

JULIJA: Jaz moram it ...

Andrej vzame iz nahrbtnika nekaj časopisov.

JULČI: Kam?! »Ko brez miru okrog divjam, pr'jatlji vprašajo me – kam«

ANDREJ: Prešeren se v grobu obrača. Sploh je pa tale pesem čist preresna za zdej.

JULČI *pokaže na Julijo*: Razen, če se nekaterim od nas res ne dogajajo hude reči. V časopisu jih verjetno še ni ... Čeprav radi pišejo o kakšnem dekliču ali fantiču, ki se je izgubil ali pobegnil od doma. *(Juliji.)* Nama boš zaupala kaj na to temo, princeska?

JULIJA: Ne štekam.

ANDREJ *pokaže na sendvič*: A so kumarce prekisle?

JULIJA: Kaj?!

ANDREJ: Da se tko kislo držiš?!

Andrej smeh.

JULČI: Andrej, ti vitez ...?

JULIJA *steče stran*: Pojma nimata!

JULČI: Julija! Počaki! Midva se sam zlo rada hecava ...

ANDREJ: To pa res.

JULIJA *tik preden izgine*: Butca! Oba sta butca!

JULČI: Očitno ni razumela najine sproščene

komunikacije.

ANDREJ: Bojim se, da ni edina.

Julči lista časopis.

ANDREJ: A Julija ji je ime?

JULČI: Mi je všeč, da ti je všeč.

ANDREJ: To si ti rekla!

JULČI: Tud meni se zdi zlo fletna.

ANDREJ: Men pa ne!

JULČI: Sej ni nč narobe, če si zaljubljen.

ANDREJ: Pa nisem! In nehi težit, ker ti ne bom več nosu časopisa.

JULČI: Jaz nisem nč grdega rekla, ti pa si.

ANDREJ: Če mi pa težiš! Oprost, sam moram it.

JULČI: Ja, a si še tle?!

ANDREJ: Domov moram! Adijo!

JULČI: Ja, ja ... Jaz pa na morje. *(Pobira svoje stvari.)*

Jutri bom že razpela šotor ob obali *(Odhaja.)* Ves dan bom plavala, tri dni, da sperem vse skrbi ... da ...

Peti prizor

V parku.

Julija gre mimo Mlade ženske, ki sedi na klopci in neutaložljivo joče. Julija jo pogleda, se že hoče ustaviti, a vseeno nadaljuje pot. Nenadoma se obrne in steče nazaj. Mladi ženski pomoli cvetočo vejico, ki jo je prej dobila od Julči.

JULIJA: Tole je pa za vas. Za vas. Je dal en fant. Tam je ... No, zdej ga ni več, ampak je bil ... Za tistim grmom je stal. Vzemte, no, ker se mi mal mudi ...

MLADA ŽENSKA: Zame?

JULIJA: Ja, prov za vas.

MLADA ŽENSKA: Je dal fant?

JULIJA: Ja, en tak fant. Je reku, nej vam dam tole vejco.

MLADA ŽENSKA: Kakšen pa je bil?

JULIJA: Normalen.

MLADA ŽENSKA *se nasmehne*: Ja, mislim ..., a je bil oblečen v ...?

JULIJA: Ni bil nag pa to, čist oblečen je bil.

MLADA ŽENSKA *smeh*: Še sreča! A je imel črne lase?

JULIJA: Mal črne pa mal svetle.

MLADA ŽENSKA: Aja?

JULIJA: Ampak stoprocentno ni bil tist, zarad katerga jokate! *(Po pavzi.)* Tak lep večer se je naredu, a ne? Večer? A je že večer?!

Mlada ženska prikima.

Sploh se pa ne splača jokati zarad dedcev. Moja mami je jokala dve leti za mojim očetom, pol je pa ugotovila, da se ne splača.

MLADA ŽENSKA: Dve leti? Ojoj!

JULIJA: Ja, zato pa vi rajš kar takoj nehte.

MLADA ŽENSKA: Pa misliš, da se da?

JULIJA: Razen če nimate tiste bolezn, ko ti skoz mal solze tečejo.

MLADA ŽENSKA: A tudi to obstaja?

JULIJA: Pa tud obratn, ko sploh ne moreš jokati, ker maš solzne kanale presušene.

MLADA ŽENSKA: Ti si pa ekspert za solze.

JULIJA: Moj dedi je. Sam on živi v domu.

MLADA ŽENSKA: Razumem. Kje pa ti?

Molk.

Nočeš, da te sprašujejo?

Julija odkima.

Jaz tudi ne. Zato ti pa povem, da je bil tale, ki me je pustil, res en blazno zatežen in zoprni tip, pa zelo ljubosumen in prav nič duhovit, zato se res ne splača jokati za njim.

JULIJA: Jasno, da je bil butec, če pusti tako fejest punco!

MLADA ŽENSKA: A ne, da sem fejest?! A ne?! Naj se gre soliti! Boljšega bom našla, a ne? A ne?

Julija prikimava in se smeje. Obe smeh.

MLADA ŽENSKA: Hvala, ti si čisto sonce!

JULIJA: Taka sem. Ne morem nč pomagat. Taka sem. *Gresta vsaka na svojo stran. Se še obrneta in si veselo pomahata.*

Šesti prizor

Zvečer. Na ulici.

Julija in Andrej vsak s svoje strani. Andrej spet na rolki, Julija pa spet pred nekom beži, saj se med tekom ozira. Andrej se ji zadnji hip ogne, da je ne podre.

ANDREJ: Ej, ej! Pika Nogavička je sam hodila ritensko, ti pa še laufaš ritensko. Še dobr, da mam bremze! *Julija odgovarja Andreju, a hkrati tudi ves čas oprezuje,*

kje sta njena napadalca.

JULIJA: A si kej reku? (*V smeri napadalcev.*) Zdej sta se pa tud onadva ustavla!

ANDREJ: Ni treba kazat, sej vidim. A sta ti zlo težila?

JULIJA: Sto na uro.

ANDREJ: Itak! Sta hotla dnar?

JULIJA: Ja pa še ...

ANDREJ: Ni panike, dokler si z mano. (*Po pavzi.*) Na katero šolo pa hodiš?

JULIJA: Erazem in Potepuh.

ANDREJ: Prvič slišim. Kje pa je?

JULIJA: V centru. Še čakata ...

ANDREJ: Nisem še slišal ...

JULIJA: Jaz tud ne! Kr stojita ...

ANDREJ: Nisi od tle, a ne? Od kod pa si?

JULIJA: Kaj te briga!

ANDREJ: Tip ma nož.

JULIJA: Sem vidla. A tebe ni pa nč strah ponoč sam okol hodit pa to?

ANDREJ: Dokler sem jaz tle, ti bosta dala mir.

JULIJA: A me povabiš k seb domov? Na obisk.

ANDREJ: Aja?! Ja. Fajn! Ampak ... mami ... Vsaj do desetih ne bom šel domov.

JULIJA: Jaz pa ne grem en teden!

ANDREJ: Sem vedu. Zakaj si pa ušla?

Julija ne odgovori.

Štekam! Kje pa spiš?

JULIJA: Sej sploh nisem zaspana.

ANDREJ: Nimaš kje?

JULIJA: Vedno se kej najde.

ANDREJ: Tadvda ti bosta ziher težila.

JULIJA: Že cel dan mi sam težijo! Ampak skozi! Čist skozi!

ANDREJ: Sploh pa puncam. Neki se moram zmislit ...

JULIJA: Se bom že znašla. Ni treba zdej tle umret od skrbi.

Oprezuje za tipoma.

Ampak unadva bedaka res čakata, da ti greš, pol bosta pa skočila name, pa mi bosta prerezala trebuh in moje notranje organe razprodala po vsem svetu. Čist mlada jetrca, čist frišna pa pocen, a kupte? Ledvičko vam pa dam tud za pol cene, ker ste ...

ANDREJ: Men to ni smešn!

Juliji je kar malce nerodno. Tišina, potem.

ANDREJ: U! Že vem! U, bo vesela! Greva.

JULIJA: Kam?

ANDREJ: Gor stop! Hitr! Hitr!

Andrej odpelje Julijo na rolki. Julija se obrne in zasledovalcema pokaže jezik.

Sedmi prizor

V Julčinem skrivališču.

Julči recitira poezijo. Julija sedi na kupu časopisov, pokrita s spalno vrečo. Andrej na rolki.

JULČI: »Sreča se najprej razkrije v očeh, ker v njih najlepše sije njen smeh. Sreča ...«

ANDREJ: Lepo recitiraš, ampak ...

JULIJA: Skor preveč lepo!

JULČI: Pa drugo. Tud Grafenauerjevo ...

ANDREJ: Včasih se je fajn sam pogovarjat ...

JULIJA *Andreju*: A veš, da res.

JULČI: »Ljubezen se na skrivaj rodi, da sploh ne ve zase. Od svetlih pogledov živi in tiho rase.«

JULIJA: Če poslušam preveč poezije, mi udar na prebavo. Stranišča pa tud nimaš glih najboljšga.

JULČI: Na obisku si, pa kritiziraš!

JULIJA: Sej drugač je ful kul. Sploh pa to, da lahko gledam zvezde skozi te luknje.

JULČI: Srečna bod, da ti ne curlja na glavo.

JULIJA: Kaj pa pol nardiš?

JULČI: Marelo ...

ANDREJ: Al pa dve ...

JULČI: Odprem.

Andrej in Julči smeh.

JULČI: Poletno rezidenco uporabljam sam od maja do oktobra.

ANDREJ: Pa še to kratek čas.

JULIJA: Kje si pa vmes?

JULČI: Tebe se ne sme nč vprašat, ti hočeš pa vse vedet.

ANDREJ: Ženske!

JULIJA: Ja, vi moški ste pa itak najbolj pametni!

JULČI: Andrej je pa res. Kuha, pere, lika, vse ve o veselju, trobento igra pa še časopis raznaša.

ANDREJ: Nisem pa še bil na Mount Everestu.

JULIJA: A ta časopis?

ANDREJ: Ta je star.

JULČI: Drugim nosi svežega, meni pa stare. Pa sem vseeno na tekočem. Predvsem se pa na njih dobro spi. (*Andreju.*) Mami bo v skrbeh.

JULIJA *Andreju*: Sam še kej o veselju povej!

JULČI: Jutri, ker to so pa cele teorije.

ANDREJ: A pol ne greš na morje?

Julči pogleda Julijo.

JULIJA: Jaz bom itak šla ...

JULČI *Juliji*: Ja, jutri boš šla domov, pojutrišnjem pa jaz na morje.

Julija odkima. Tišina. Potem.

ANDREJ: Pol pa ..., ja, no, zgleda, da ... res moram ..., lepo spita, se vidmo jutr.

JULČI *Andreju*: V sanjah bomo zvezde. Prav?

Andrej in Julija ostaneta brez besed, oba sta žalostna, ker se ločujeta. Ko Andrej odide, se Julči, še vedno v tišini, do konca pripravi za spanje. Med drugim si tudi sname lasuljo.

JULIJA: A zob pa ne boš dala ven?

JULČI: Ne boš verjela, mam še kar svoje.

JULIJA: Sej maš lase tud še svoje.

JULČI: Ja, sam frizure nimam. Ampak dame moramo bit urejene.

JULIJA: Sej si, čeprav živiš na cesti.

JULČI: Pod svobodnim soncem, če dovoliš.

JULIJA: To je pa napisal Prežihov Voranc.

JULČI: Fran Saleški Finžgar, buča! Nekoč sem bila učiteljica, pa ...

JULIJA: Sej si še, skoz neki učiš.

JULČI: Dokler živimo, se učimo. No, pa ... Lahko noč, otroci.

JULIJA *po pavzi*: Ampak ne grem domov, da ne boš mislila. A slišiš? Pet dni ne grem niti k mami niti k očiju.

JULČI: Spančkaj. Obe sva zlo utrujeni.

JULIJA: Me prekladata kot enga mačka naokrog. Tri dni sem pr mami, tri dni pa pr očiju. Nikol ne vem, kje mam kej. Vsak dan kej pozabim za šolo. Hočem it na balet, pa nimam opreme, včasih moram it v gumijastih škornjih v šolo, ker ne vem, kje mam sandale. Že pet let se tko selim, odkar sta se ločila!

JULČI: Zlo mi je žal.

Julija brska po nahrbtniku.

JULIJA: Men tud, sam sta se itak skoz kregala. Odkar sta se ločila, ni oči niti enkrat pozdravu mamice. Zdej je pa še zgubila službo in oči prav, da ona ne more več skrbet zame. Zato je na sodišče vložu prošnjo, da bom živela samo pr njem.

JULČI: Ampak sodišče tega ne bo odobrilo!

JULIJA: Je že! Včeri je prišlo k mami eno pismo v modri kuverti. In ko sem ga prebrala, sem kar šla, sploh nisem vedla kam, kar hodila sem, pol sem šla pa na avtobus, sem mela glih še dost dnarja za karto. Tisto modro kuverto sem pa strgala in vrgla stran, da je ne bi noben vidu.

JULČI: O, ti revca moja.

JULIJA *joče*: Jaz hočem živeti pr mamici, k očiju bi pa hodila sam na obisk čez vikend. Ta tretja očitova žena, ki je stara šele petindvajset, me sam neki komandira, pa vsak dan en lavor špagetov skuha, ker itak ne zna nič drugega. Tista prejšnja je bila vsaj starejša. Žiga, moj polbrat, pa sin od te, prejšnje žene, moja mami je bila prva, ta Žiga mi prov možgane pegla. Če me ni pr očiju, mi vse stvari sesuje, ko sem pa tam, pa skozi teži pa cvil. Ne morem več zdržati! Pr mamici mam vsaj mir. Je rekla, da bo šla ceste pometati, sam da bo lahko plačala položnice. Stanovanje tudi ni njeno, najemnine so pa visoke, oči ma pa dedijevo hišo in ...

JULČI: Dedijevo hišo?

JULIJA: Ja.

JULIJA: Dedi Florijan je šel pa v dom, ker je mel tudi že vsega dost ...

JULČI: Tudi jaz živim v domu, razen ko si vzamem dopust in se dvakrat na leto mal potepem.

JULIJA: Pa te nič ne kregajo, ko prideš nazaj?

JULČI: Ne, ker sem že dost stara. Ti si pa še otrok.

JULIJA: A mene pa bojo?

JULČI: Ne vem, ampak to zadevo je treba urediti. Kaj pa dedi? Kako si rekla ... Florijan? Moj sošolec iz gimnazije je bil tudi Florjan. Zdravnik. Zdeje je že upokojen. Ampak še vedno fejest fant.

JULIJA: Moj dedi je bil tudi zdravnik! A zna ta tvoj Florijan tudi po angleško recitirati pa to?

JULČI: Pa še kako, Shakespearjeve sonete zna v originalu. Sem čist preč, ko ga slišim.

JULIJA: To je moj dedi! Moj dedi! Jutri zjutri ga greva obiskati in ga vzameva s sabo na morje. Sej me boš vzela s sabo na morje?

JULČI: Ne vem, otrok moj. Bomo videli, kaj nam bo prinesel jutri. Ampak vem, da bo vse dobro.

JULIJA: Dedi tudi tko prav.

JULČI: O, Florijan, Florijan ...

»Look what is best, that best I wish in Thee,
this wish I have, then ten times happy me ...«

Julija že smrči, Julči jo pokrije.

Osmi prizor

Julčino skrivališče.

Tema je. Julči in Julija spita. Dekle in Fant se plazita okrog njiju. Sliši se hrup. Fant in Dekle šepetata.

DEKLE: Nč ne vidim!

FANT: Tipi.

DEKLE *po pavzi*: U, našla sem!

FANT: Mojo roko! Spust me!

DEKLE: Oprost. Sploh se ne orientiram.

FANT: Napni oči. Išči.

DEKLE: Mam kurjo slepoto.

FANT: Kaj je to?

JULČI: Kurjo slepoto majo ljudje, ki tko kot kure ne vidijo v mraku.

FANT: Tko čudn govoriš. *(Se udari.)* Aua! Pa direkt u piščal!

DEKLE: Kje maš pa piščal?

FANT: Tam, kjer maš ti možgane!

DEKLE: Skoz me žališ.

JULČI: Res je.

FANT: Tih bod!

DEKLE: Sej nisem nič ...

JULČI: Lasuljo pa nazaj, ker jo še rabim.

FANT: A maš lasuljo?

Julči prižge baterijo. Fant in Dekle skočita vsak na svojo stran. Julija je skrita pod odejo.

JULČI: Si mislil, da se barvam, kaj?

FANT: Denar ali življenje!

JULČI: Življenje maš, dolar moraš pa, kot vsak pošten človek, zaslužiti.

FANT: Hitr, stara, daj.

DEKLE: Ja.

JULČI *Dekletu*: Ne smeš se mu pustiti. *(Fantu.)* Ti pa nehi s tem nožem okrog mahat, ker boš res še koga porezal.

FANT: Še vrat ti bom odrezu ...!

Andrej se skrivaj plaziti zadaj za časopisi. Julči ga zagleda. Signalizirata si, kot tudi še nekajkrat v nadaljevanju dialoga.

JULČI: Sam prej bi se še mal naspala, če dovoliš.

FANT: Ne, ker boš plačala!

JULČI: Iz praznega žepa.

FANT: Vem, da maš dolar, če ne tuki, pa na banki.

Sem slišu, ko si se pogovarjala ...

JULČI: Mam ga, sam ne zate. Lahko ti pa kej zrecitiram. Mata raj sodobno ali klasično poezijo?

FANT: Nobene!

DEKLE: Jaz mam pa rada ... ljubezensko.

FANT: Poezijo, ta šit?

JULČI: O, to je pa tudi ena. Večno moderna:

»Gnoj je zlato in zlato je gnoj.«

Dekle se smeje. Fant se približa Julči. Medtem ko ga Julči pospreja s solzilcem, skoči Andrej nanj od zadaj in ga podre. Julija se dvigne in se zažene v Dekle.

ANDREJ: To pa vem, to je pa napisal Srečko Kosovel!
Akcija!

JULIJA: Akcija!

ANDREJ: Policija! Na tla. Dol, dol! Policija!

JULIJA: Konc je z vama, barabi, konec ...!

FANT: Solzilc ... prekleti ... Solzilc!

JULČI: O, gospodje policaji, dobr, da ste prišli ... V zadnjem trenutku, ampak res v zadnjem!

FANT *Dekletu*: Kjerkol si, sam tec. Tec!

ANDREJ: Roke gor. Roke gor, sem reku!

JULIJA: Že dolg smo vama sledil! In nazadnje smo vaju dobil, barabi!

FANT: Nč ne vidim. Tec, tec!

DEKLE: Tečem, sej tečem ...!

Dekle že izgine, ko se še Fant opoteče ven. Andrej steče za njima, a se takoj vrne.

ANDREJ: Ne vem, če sem že vidu koga tko hitr laufat. *(Julči.)* Super si bla, čestitam!

JULČI: Skor sem si jezik znučala.

ANDREJ: Odlična akcija!

JULIJA: James Bond se lahko skrrije!

ANDREJ: Pri CII bi nas vzel v službo, če bi tole videl.

JULČI: Ampak takoj!

JULIJA: Hudo, prov hudo!

JULČI: Pr Slovincih sta bla sam še Peter Klepec in

Martin Krpan tko pogumna. Aja, pa general Maister.

JULIJA *Julči*: Verjameva, sam ne zdeje ...

Julči je malce užaljena.

ANDREJ: Ko sem odhajal, sem ju srečal. Stražit bo treba, lahko prideta še nazaj.

JULČI *pokaže na sprej*: Ne boj se, tole res zlo peče.

ANDREJ: Drugič lahko prideta s pištolo!

JULČI: Al pa s tankom! Ne pretiravi, Andrej ...

JULIJA: Morava se nekam skrit.

JULČI: Nikdar se nisem nikogar bala, pa tudi zdeje ne bom bežala.

JULIJA *Andreju*: A veš, da greva jutri na morje. Pa še moj dedi, za tri dni!

JULČI: Ne vem, če bo šlo, ker ...

ANDREJ *Juliji*: Julči nima velik denarja, veš.

JULČI: Zase ga mam dovolj. A misliš, da sem beračica, če se rada malce potepam na stara leta? Prej ni bilo časa, zdeje ga pa mam. Pa se potepam.

ANDREJ: Oprost, no, jaz ...

JULIJA: Moraš mu oprostiti, ker vem, da ni mislu nič hudga.

JULČI *Juliji*: A zdeje sta pa že oba zaljubljena? Lepo.

ANDREJ in JULIJA: Julči?!

JULČI: Poljubčke pa kar drug za drugega prišparajta. *Preden utegneta karkoli reči, se Julči pokrije čez glavo.*

Julija in Andrej se odpeljeta na rolki.

Deveti prizor

Andrejeva soba.

Julija in Andrej stojita ob postelji. Andrej ima v rokah nekaj pižam.

JULIJA: A sam eno postlo maš?

ANDREJ: Pa pet pižam!

Julija vzame eno pižamo.

JULIJA: Itak so vse prevelke. Postla je pa mal ozka.

ANDREJ: Sej lahko jaz na tleh spim.

JULIJA: Ja, ker jaz ful brcam.

ANDREJ: Da best! Men je prov super, če kdo brca!

JULIJA: Zraven pa še misliš, da ti bom verjela!

Julija sede na posteljo. Andrej takoj zraven nje.

Zakaj pa raznašas časopis?

ANDREJ: Teleskop si bom kupu pa mogoče moped.

JULIJA: Hudo! (*Po pavzi.*) A se zvezde res obnašajo kot ljudje?

ANDREJ: Ja, med njimi tud vlada zakon močnejšga.

Tista, ki ma večjo maso in silo težnosti, lahko druge posrka vase.

JULIJA: Kot pr ljudeh: tist, ki ma več dnarja, ukazuje drugim. Ampak to ni prav.

ANDREJ: Ni. Polovica galaksije je sestavljena iz sistema dveh zvezd, ki krožta ena okrog druge.

Če se zadost približata, steče snov iz ene v drugo, kar povzroči blazne eksplozije, iz katerih se pol rodijo nove zvezde, ki jim rečemo nove in super-nove.

JULIJA: Kot dva, ki se srečata pa se zaljubta pa živita skupi pa mata otroke ... pol ...

Andrej se je hoče dotakniti. Julija se dela, da ne vidi, se kot mimogrede izmakne.

JULIJA: Pol se pa ločta!

ANDREJ: Če nista za skupi, je bolš, da se ločta.

JULIJA: Ampak to bi morala vedet že takoj, ko se srečata!

ANDREJ: Po moje pa vesta.

JULIJA: Itak. To takoj vidiš.

ANDREJ: Ja ... Zlo, ampak zlo globoke oči maš.

JULIJA: Ker mam dioptrijo, pa ne maram nosit očal!

ANDREJ: Pa še kar lepe barve so ...

Andrej hoče pobožat Julijo, a se ta dvigne.

JULIJA: Ti maš pa lepo sobo!

ANDREJEVA MAMA *od zunaj*: Andrej, Andrej ...

ANDREJ: U, šit!

Andrej pokaže Juliji, naj bo tiho. Julija skoči na posteljo in se pokrije z odejo.

ANDREJ *glasneje*: Mami, ne hodit noter, ker sem čist nag.

MAMA *smeh*: Saj sem te jaz rodila!

ANDREJ: Spim, no!

MAMA: Nekaj ti moram povedat ... Od kdaj se pa zaklepaš?

ANDREJ: Jutr mi boš ...!

MAMA: Zdaj. Odpri ... Se je kaj zgodilo? Andrej,

hočem vedet. Odpri!

Andrej stopi k vratom. Tišje.

ANDREJ: Zaljubljen sem!

MAMA: Kaj? Super! (*Smeh.*) Mogoče sem pa jaz tudi ...

ANDREJ: Ampak jaz sem zlo zlo nesrečno.

ANDREJEVA MAMA: Ojoj! A ti skuham čaj?

ANDREJ: Sam pust me, prosim!

MAMA: Prav. Lahko noč, revček moj ...

ANDREJ: Lahko noč, mami.

Andrej še nekaj časa prisluškuje, potem dvigne odejo.

ANDREJ: Odkar sta se s fotrom ločila, je skoz neki zalublena.

JULIJA: Sem mislila, da je sam moja mami tko otročja!

ANDREJ: Na žalost ne.

JULIJA: Zraven pa še hoče, da sem ful hepi pa to.

ANDREJ: Če nisem, me pa prepričuje, kakšne vse »pozitivne lastnosti« ma njen nov tip.

JULIJA: Čez pet mescev pa itak ugotovi, da je totalen idiot.

ANDREJ: Ja, in pol je spet narobe, ker ne pljuvam po njem.

JULIJA: Starši so še bolj otročji kot mi!

ANDREJ: Itak! Lase maš tud kar zanimive.

JULIJA: Od kod pa poznaš Julči?

ANDREJ: Naša soseda je bla, ampak je hčerki pustila stanovanje in šla v dom. Pa tud roke maš kar lepe ...

JULIJA: A jo gre hčerka kej obiskat?

ANDREJ: Skor nikol. Ni mi všeč, da zuni spi, pa prav, da uživa. Mami pa misl, da je Julči mal čudaška. Pa niti ni.

JULIJA: Ne ni. A ti si pa nesrečno zaljubljen?

ANDREJ: Kaj pa, če je to od tebe odvisno?

JULIJA: Greš pa na tla!

Andrej si začne pripravljati posteljo na tleh.

ANDREJ: Kaj sem pa spet narobe reku?

Julija se pod odejo preoblači.

JULIJA: Ta pižama mi je čist prevelka.

ANDREJ: Zlo lepo ti paše.

JULIJA: Zdej pa res nehi!

ANDREJ *po pavzi*: Sploh ne vem, če bom lahko zaspal.

JULIJA *po pavzi*: Pa prid na postlo, če si že tko tečen!

Sam ne me žgečkat ...

Andrej skoči na posteljo. Oba smeh.

Deseti prizor

Andrejeva soba.

Andrejeva mama vstopi v Andrejevo sobo. Poltema.

Snop svetlobe s hodnika. Julija in Andrej spita na postelji. Julija kašlja.

ANDREJEVA MAMA *glasno šepeta*: Ljubi bog, kako kašljaš. Sem ti rekla, da se obleci. Prinesla sem ti sirup in čaj.

JULIJA *zaspano*: A si ti, mami?

MAMA: Ja. Zelo si prehlajen, ampak ... Andrej, me slišiš? Bom prižgala lučko, ker ...

JULIJA *s spremenjenim glasom*: Ni treba, ker ... *Andrejeva mama prižge nočno lučko. Julija smukne pod odejo in skuša zbuditi Andreja. Mama je vidno presenečena. Julija vmes kašlja pod odejo.*

MAMA: Kaj je pa to? Kaj se gresta? Andrej?! Kdo je to?

ANDREJ: O, mami! Ja, mhm ... Jaz sem ...

MAMA: Ja, ti! Ampak kdo je to?! In kaj počne v tvoji postelji, če smem ...

ANDREJ: Spi. Nč družga ne počne, kot da spi. Spi.

Mislil ... spala je, dokler ...

MAMA: Ti bom jaz dala spanje!

ANDREJ: Mami, to je čist posebna situacija ... Moram ti razložiti, ker ...

MAMA *odvihra v kuhinjo*: Pa še kako mi moraš! Saj še nimaš trinajst let!

ANDREJ *Juliji*: Ti kar spi. Vse ji bom razložu. Moja mami je zlo kul, boš vidla ...

In že odhiti za mamo. Ji razlaga.

Sploh ni to, kar ti misliš, mami. Res, ni se ti treba sekirat, ker ... Julija je ...

Andrej izgine ven. Kasneje slišimo, kako se glasno pogovarja z mamo. Julija se medtem dvigne in se na hitro preobleče. Potem se izmuzne ven. Takoj za tem se vrne Andrej. Na vratih sobe pa se ustavi Andrejeva mama.

ANDREJ: Mami vse razume. Sem ti reku, da bo kul.

Edin številko od svoje mami ji boš jutri dala. Jaz bom spal v dnevni sobi. Julija? A že spiš ...? Prav.

Jutr grem zgodi raznašat ... Aja, sej ...

MAMA: Spi? Mora bit pa res zlo utrujena ...

ANDREJ: Sem ti reku.

MAMA: Še pred službo bom poklicala njeno mamico.

Oprosti, Andrej.

ANDREJ: Vse kul, mami. Lepo spi.

MAMA *ga poljubi*: Dober fant si.

Enajsti prizor

Na cesti. Zgodnje jutro.

Julija priteče na oder. Se ustavi, gleda na levo, potem na desno. Kašlja. Tako nekajkrat preteče oder iz različnih smeri, je vedno bolj utrujena.

JULIJA: Ne morem več! Sem mislila, da je v tisti smeri pa ... Kam nej še grem?!

Vzame telefon iz nahrbtnika. Odtipkava. Nič. Joče.

Na pomoč ... Mami! Mami moja ... Oči ... Zakaj sem sploh šla od doma? Nikol več ne bom ... Pridna bom. Kaj nej nardim...? Nč. Boljš, da še iščem ...

Obriše si solze in steče v nasprotno smer.

Dvanajsti prizor

V skrivališču pri Julči. Zjutraj.

Julči nalaga stvari na voziček. Utrujena in kašljajoča Julija se ji vrže v objem.

JULČI: Krščén Matiček! Kakšna pa si?

JULIJA: Veš, kolk sem te iskala ...

JULČI: Treseš se.

JULIJA: A greva na morje?

JULČI: Pa kašljaš? Revica, sej si čist ...

JULIJA: A greva?!

JULČI: Used se. *(Ji ponudi robec.)* Gotovo si lačna.

JULIJA: A ne greva?

JULČI: Najprej greva na en čaj.

JULIJA: Pa na morje? A greva? Pa še dedi ...

JULČI: Šli bomo, ampak enkrat drugič. Zdej moraš poklicat mamo in očeta.

JULIJA: Niti pod razno!

JULČI: Julija! Moraš! Sem prepričana, da sta v skrbeh.

JULIJA: Lažnivka! Taka si kot drugi!

Julči jo zgrabi za roke. Prerivata se.

JULČI: Ponoč sem razmišljala: ni prav, da bežiš ... S tem ničesar ne rešiš.

JULIJA: Packa! Ne maram te! Ne maram!

JULČI: Nč ne boš dosegla na ta način. Moraš se pogovorit. Julija, bod razumna.

JULIJA: Pust me, spust me! Lažnivka si. Lažnivka!

Julija se ji iztrga in med jokom zbeži.

JULČI: Julija! Julija!

Trinajsti prizor

V parku.

Julija sedi na klopci. Nedaleč stran se sprehaja Moški in jo opazuje. Ko se ji približa, se Julija dela, da ga ne vidi. Tudi potem gleda stran.

MOŠKI: A ti je kaj dolgčas, punčka? Meni je. Ampak zdaj mi ni več. Koliko si stara?

JULIJA: Kaj te briga!

Julija hoče oditi. Moški jo prestreže. Julija kašlja.

MOŠKI: Dvanajst, a ne? Pa malce prehlajena, ampak zelo lepo vzgojena.

JULIJA: Petindvejset, sam sem mal zaostala v rasti.

Jem tablete pa bo boljš.

MOŠKI: Če ti je dolgčas, bi šla lahko k meni. Tu čisto blizu stanujem, bi se malo igrala. Imam tudi veliko filmov.

JULIJA: Bom brata vprašala, a gre tud on.

MOŠKI: Brata?

JULIJA: Ja, tam za grmovjem lula.

MOŠKI: To pa ni res, saj te že zelo dolgo opazujem in vem, da si sama.

JULIJA *gleda naokrog*: Mogoče pa še kaka.

MOŠKI: No, kakšen pa je?

JULIJA: Dva metra visok pa sama mišica.

MOŠKI: Lepo, da se hecaš z mano. Si zelo luštna punčka, veš. Ti je to že kdo rekel? Take lepe zvedave očke imaš.

JULIJA: Ti pa orng dioptrijo, če si mojga brata zgrešul!

MOŠKI: Pa laske imaš tudi zelo lepe ... Pridi, ti bom skuhal čaj.

JULIJA *vpije v ozadje*: Hinko, tud če serješ, se pokaž iz grmovja, ker mi tle en petofil zlo teži! Hinko, na pomoč, na pomoč!

MOŠKI: Hinko? *(Smeh.)* Hinko?! Kako je pa tebi ime, lepotička?

JULIJA: Bom povedala rajš gospe policaju, ki gre sem. Na pomoč! Ujemte petofila! Ne mene, jaz nisem nč nardila! Petofila! Sej niti ne vem, kako se mu prav reče ...

Julija zbeži stran. Moški hoče za njo, ko ga Policistka ustavi.

POLICISTKA: Op, op, op ...! In stop! *Nameri vanj pištolo. Moški dvigne roke.*

MOŠKI: Nič nisem ...! A ste znoreli?!

POLICISTKA: Vi, ki nadlegujete mlade deklice!

MOŠKI: Dajte, no, smrklja je rinila vame, hotela je denar.

POLICISTKA: Mogoče bi vam verjela, če ne bi na lastne oči videla, kako ste se je dotikali!

MOŠKI: Ona mene! Je rinila vame, mi iskala denarnico po žepih. Potepuhinja. Gotovo jo imate v kartoteki.

POLICISTKA: Mogoče imamo vas v kartoteki. Greva na postajo. Mislim, da je to vaše zadnje nadlegovanje.

MOŠKI: Zadevo mi boste morali dokazati!

POLICISTKA: Brez skrbi. Deklico sem si natančno

zapomnila, jo bomo že našli.

Policistka in Moški odideta. Iz nasprotne smeri pride Andrej s časopisom v roki, gleda za njima. Potem se obrne in gre v drugo smer.

Štirinajsti prizor

Na cesti.

Utrujena Julija pritava na oder, gleda, kam bi šla. Kmalu za njo pride Andrej.

ANDREJ: Julija! Končno! A slišiš?! Julija, Julija! *Julija se ustavi in steče Andreju v objem. Andreju je nerodno.*

JULIJA: Andrej! Andrej ... Nisem več vedla, kje sem, nisem več vedla, kaj nej ...

ANDREJ: Sam, da sem te našel. Moja mama je čist preč pa Julči te išče.

JULIJA: Ne maram je!

ANDREJ: Zakaj si pa kar ušla? Zjutri sva z mami ugotovila, da ...

JULIJA *začne jokati*: Ne, vem, nč ne vem! Ne vem, sploh ne vem ...

ANDREJ: Moja mami je klicala policijo, pa so rekl, da te že iščejo, ker ...

JULIJA: Kaj?! Kdo me išče? Kaj govoriš?! *Andrej ji pokaže stran iz časopisa, ki ga je imel v žepu.*

ANDREJ: V časopisu si. Tvoja mami in oči te iščeta, poglej ...

JULIJA: Ne me zezat!

ANDREJ: Tle ... je še tvoja slika ...

JULIJA: O, šit!

ANDREJ: »Julija Novak, stara enajst let ...« Se mi je zdel, da še nisi trinajst ... »Kdorkoli kaj ve o njej, naj to sporoči na najbližjo policijsko postajo.«

JULIJA: O, šit! Ne, ne ...!

Julija obstane. Tudi Andrej pogleda v smer, od koder zaslišimo Julijinega očeta.

JULIJIN OČE iz ozadja: Kam zdaj?!

Zagledamo Julijino mamo. Julija se pomika v ozadje, za njo Andrej.

JULIJINA MAMA: Ne vem. Mogoče tja ...

OČE: Tam sva že bila!

MAMA: Potem pa ... Joj, upam, da je niso ukradli.

Upam, da je živa!

Julijin oče se pojavi na odru.

OČE: Nehaj se cmerit! Raje se spomni, kje bi še lahko bila.

MAMA: Ne vem ...

OČE: Pred dvema dnevoma sem jo odložil pred tvojimi vrati. In kje je zdaj? Kje je?!

MAMA: Peter, stotič: Julija me je klicala in mi rekla, da bo ostala še dva dni pri tebi, ker ...

OČE: In ti si ji verjela? Kar verjela si ji?!

Andrej se hoče vmešati v prepir Julijinih staršev, vendar ga Julija zadrži.

MAMA: Ker sem ji zaupala, do takrat se mi še ni zlagala.

OČE: Ne samo, da si naivna, prav butasta si! Zakaj me pa nisi poklicala, da bi preverila? Vsaka mati bi to storila. Ampak tebi je pasalo, da si še kakšen dan prosta.

MAMA: Dobro veš, da je obratno. Obe z Julijo si želiva, da bi bila več pri meni. Nisem te klicala, ker ne bi dvignil telefona, kot ga že tri leta nisi!

OČE: Ne deri se!

MAMA: Ti pa ne žali!

JULIJA: Nehajta! Nehajta! Nehajta ...!

Julijina mama se ozre in zagleda Julijo.

MAMA: Julija? Julija!

OČE: Kje?

Julija zbeži.

OČE in **MAMA**: Julija, Julija, počakaj!

Starša stečeta za njo, ko slišimo hupanje avtomobila in škripanje zavor. Iz ozadja zaslišimo Andreja.

ANDREJ: Pazi, Julija! Ne ...

Petnajsti prizor

V bolnišnici.

Julija leži v postelji z mavcem na roki in na nogi, ob njej so Julijina mama in Julijin oče ter Julči in Andrej.

JULIJIN OČE: Nikomur se ne pustim izsiljevat. Tebi še posebej ne!

JULIJA: Nisem hotla izsiljevat, ampak ...

OČE *pogleda bivšo ženo*: Mogoče sta celo skupaj na redili načrt.

JULIJINA MAMA: Kar govoriš, je strašno.

OČE: Pri tebi je vse mogoče!

JULIJA: Ne se kregat.

JULČI: Gnev razjeda možgane, gospod, zato ...

OČE: Iz katerega filma ste pa vi ušli?

JULIJA *Julijinemu očetu*: Moja prijateljica je ... Res nisem hotla pobegniti, prisežem, da nisem!

OČE: Tvoja prijateljica?! Ni to malo čudno? Koliko je pa stara?

JULČI: Dovolj, da vem, da takle pogovor ne pelje nikamor. Ljudje se lahko vse zmenimo, ampak najprej moramo drug drugega slišati in upoštevati.

OČE: Predvsem se nehajte vmešavati! Kdo vas je sploh klical sem?

JULIJA: Oči!

JULČI *Julijinemu očetu*: Precej slabo slišim, zato mi res odleže, ko slišim eno pravo odločno moško besedo. (*Smeh.*) Mi vsaj ni treba napenjat ušes!

OČE: Kako so se koklje spravile name!

ANDREJ: Če so one koklje, ste vi petelin.

Julči in Julijina mama planeta v smeh.

OČE: Petelin?! Si mi rekel ...?!

ANDREJ: Ja!

JULIJA: Oči, vem, da je blo neumno, da sem pobegnila, sam nisem vedla, kaj nardit, ker je prišlo tisto pismo.

OČE *Juliji*: Na tvojem mestu bi bil ponižno tiho!

MAMA: Glej, Peter, na srečo se je vse dobro končalo in ...

OČE: Zelo malo je manjkalo, da se ne bi! Če ne bi imel voznik tako nizke hitrosti, bi ... Še pomislit ne smem!

MAMA: Ja, imeli smo srečo. Vsi. In upam, da si bomo vsi, ne samo Julija, to zapomnili in se iz tega kaj naučili.

OČE: Ti se boš težko kaj naučila!

JULČI: Vi pa še manj! Prvič vas vidim, pa vas že kar težko poslušam.

OČE: Zdaj vas imam pa dovolj. Spravite se ven!

Vsi okamenijo. Julči se ne vznemirja. V tistem trenutku zazvoni telefon.

Ste me slišali, gospa, resno mislim, če ne vas bom moral odnest.

JULČI: Izvolte, če le nisem pretežka za vas. Dvignite me ...

Telefon kar zvoni. Julijin oče ga začne iskati po žepih. Še prej pa telefon. Je bolj na mestu.

OČE *odgovori na klic, popolnoma spremeni glas*: Ja. Oči, a ti si? ... Ja, ja, kako? ... A ja? ... Ja, ja, kako pa veš? ... V bolnici, ja ... Ne, je kar v redu. Samo malo je polomljena, ja. (*Pogleda Julijo.*) Te pozdravlja. (*Pogleda Julijino mamo.*) Vsi te pozdravljamo, ja, Helena tudi, ja, je dobro, Helena je zelo dobro, ja ...

Julija in Julijina mama se presenečeno spogledata.

Julči prime Julijino mamo za roko.

Kaj si rekel? Oči? Ne! ... Počakaj, bom šel ven, da ... Ne, kaj ti pa je?! ... Oči ...!

JULČI: Recte mu, da ga tud jaz prov lepo pozdravljam.

Julijin oče odide ven, vsi razen Julči gledajo za njim.

MAMA: Kdo pa kliče?

JULČI *Juliji*: Florijan, tvoj ded.

JULIJA: Se mi je zdel. Super!

MAMA *Julči*: Kako pa veste?

JULIJA: Ker ga je Julči poklicala z mojga mobitela, preden ste vsi prišli.

MAMA: Ne razumem.

JULIJA: Julči in dedi sta bla sošolca in se zlo dobr poznata.

ANDREJ: Ej, da ti gate strga!

JULČI: Ja, in ker vem, da je zlo fejest fant, sem ga prosila, naj on uredi to zadevo med vami. Če se dva ne moreta pogovoriti, potrebujeta mediatorja, a ne?

JULIJA: Mediatorja?

ANDREJ *Juliji*: To je nekdo, ki stopi med tiste, ki so v sporu, in jim pomaga, da najdejo skupen dogovor

JULČI: Bravo, Andrej! In ker je dedi Florijan še vedno lastnik hiše, če prav razumem, ma v rokah določene adute ...

MAMA: Razumem, zdaj razumem. Pa mislite, da bo to pomagalo?

JULČI: Bomo videli ...

ANDREJ: Takoj bomo videl ...

Julijin oče se vrne.

OČE: Kje smo že ostali?

JULČI: Pri tem, da ste me hoteli zadavit.

OČE: Kaj pa, če bi za hip pozabili na svojo duhovitost, gospa?

MAMA: Samo to ne.

OČE *Julijini mami*: Helena, pogovoriti se morava.

MAMA: Helena? Si mi rekel Helena?

OČE: Ja, a imaš kaj proti?

JULIJA: Mami ...

MAMA: Ne, seveda ne, le prijetno presenečena sem.

Lepo je slišat.
ANDREJ: Ja, sej je kr lepo ime.
Julija smeh. Andrej jo pogleda.
OČE: Ja, Helena, razmišljal sem ... Mislim še posebej zdaj, po tem, kar se je zgodilo, da bi ...
JULIJA: Oči, prosim, verjem, da je mami zelo kul. In da zelo, ampak res zelo dobro skrbi zame. Prid pogledat. (*Mamici.*) Sej lahko pride oči na obisk, a ne?
Julijina mama seveda prikima. Julija spet Julijinemu očetu:
Ti maš še Žigata, mami ma pa sam mene, in če se bom za vedno preselila k tebi, bo ona preveč sama. A ne mami? Oči, no?
OČE *Julijini mami:* Jezik ima čisto po tebi.
MAMA: Po tebi pa vse druge dobre stvari.
JULČI: Dajta no. A ni škoda živcev po vsem, kar je blo?
OČE: Mojih zagotovo.
ANDREJ: Mojih tudi!
Vsi pogledajo Andreja. Smeh.
OČE *Andreju:* Če pa še ti tako rečeš ...?! (*Julijini mami.*) Pogovoriva se zunaj.
MAMA *poljubi Julijo:* Takoj bova, ljubica.
Julijin oče in Julijina mama odideta.
ANDREJ: Ej, kadar ne misli, da mora biti zatežen, je pa tale tvoj fotr čisto v redu!
JULČI: Bravo, Florijan! Rešitev v eni potezi! (*Juliji.*) Poklič mi ga, hitro.
JULIJA: Ne zdej, pol ko bo oči šel.
JULČI: To bo šele čez pol ure. Jaz pa tko težko čakam. Včasih tko težko čakam. Ne, včasih sploh ne morem čakati, ne morem! Znorela bom, ker če bom še čakala, bom ...
JULIJA: Kaj ti pa je?
JULČI: Men? Nč. Kaj bi mi pa bilo?
ANDREJ: Mogoče si boš morala kupiti mobilca. Al pa

si naredi skype račun, da ga boš lahko še vidla.
JULIJA: Koga?
JULIJA in ANDREJ: Florijana!
JULČI: Oh, sej sta čisto zmešana! No, mogoče sem pa tudi jaz. Ampak čisto malo.
JULIJA: Da pa ne boš glih umrla od dolgcajta, si pa eno zrecitiri.
ANDREJ: Al pa – izjemoma – dve.
In Julči recitira iz dna srca. Julija in Andrej ji poskusita slediti.
JULČI: »Madonca, je svet fleten!
Koj, ko jutraj sanje
za sabo pustiš,
koj, ko oči odmižiš
in še preden se čisto zbudiš,
že veš, ta svet je edini,
prekrasen in fin,
ni ne čisto naraven
in ne popolnoma umeten –
madonca, ta svet je res fleten!«

Zatamnitev.
KONEC

»V HRIB OBRNJENI« REALIZEM

Pogovor z režiserjem predstave Andrejem Jusom (Jera Ivanc)

Če se spomniš časov, ko si bil star med devet in dvanajst – kakšni so tvoji spomini? Bi rekel, da si imel lepo otroštvo ali si morda kdaj občutil tako stisko, da si razmišljal o pobegu?

Ja, lahko rečem, da sem imel lepo otroštvo. Da bi pa hotel pobegniti ... Ne, če se mi je zgodila kakšna krivica oziroma sem kaj tako dojemal, sem si predstavljal, da se bom, da jih kaznujem, ubil, in potem bodo vsi potrjeni in žalostni in jim bo žal, jaz jih bom pa v teh mukah opazoval – čeprav bom mrtev. To je bilo kar dovolj šnje zadoščanje. Ti občutki, kolikor sem se pogovarjal s prijatelji in znanci, pa niso tuji skoraj nikomur.

Imaš še dva brata in skupaj z očetom igrate bridge – ekipa Jus. Ste precej povezani?

Ko sem bil mlajši – v letih naše glavne junakinje – smo bili zelo povezani. Dolgo časa sem z bratom živel v isti sobi in spomnim se, da je bil kar šok, ko se je starejši brat „preselil“ v drugo sobo nekje pri svojih dvanajstih. Zdaj se manj vidimo, ker živimo v različnih krajih, a smo še vedno povezani. Tudi bridgea zadnje čase ne igramo več tako intenzivno. Leta 2009 sva bila z bratom

slovenska ekipa na olimpijskih igrah v Pekingu, večjega uspeha pa tako ali tako ne morem doseči. Zdaj treniram badminton ...

Sta morda lepo otroštvo in povezanost družine tudi dva od razlogov, da si se besedila lotil »s hecne plati«, kot zapiše Matic Munc?

Mogoče. Je pa ta hecna plat že vpisana v Dragičinem besedilu, jaz sem jo prenesel še v gledališki jezik in jo s tem tudi poudaril; predvsem zato, da ne bi resnost teme zašla v teženje, v pretirano poučevanje in vzgajanje ... Želel sem si poigravati se s humorjem in poezijo od začetka do konca, ne glede na resnost situacij. Konec koncev nekaj tega narekuje že »čudežni lik« Julči. Pesnica, recitatorka. Z Dragico sva se precej ustvarjalno dobivala in se pogovarjala o besedilu – obstaja kar nekaj različnih verzij –, mene je vleklo v pravljično, Dragico v realizem, besedilo pa sugerira oboje. Režijska obdelava je šla tako bolj v smer pravljične, četudi v izhodišču ostajamo v realizmu, v resničnem, realnem življenju. No, gre za »v hrib obrnjeni« realizem.

Je realno, da bivša učiteljica slovenščine postane »ljubiteljska klošarka«?

Ne, ni realno. Ampak to še ne pomeni, da kaj takega ne more obstajati. V bistvu me je njen lik prepričal, da sem stvar zastavil pravljično. Lik Julči je napisan tako, da dvigne celoto v nadrealizem. In Marijana Breclj je gotovo prava izbira za to vlogo: energična, direktna, vesela, stroga in navihana – vse to je tudi Julči. Je kot nek stripovski superheroj, ampak na fin, diskreten način. Vse to znanje ji daje neko vsevednost, nek občutek božjega, pa se kljub temu ne vpleta v tuja življenja. Julči ne spreminja usod, ampak

uspe pomiriti notranje stanje glavne junakinje in posledično tudi starše. Če seveda verjamemo, da je vse, kar se zgodi na koncu predstave, res ...

S scenografko Jasno Vastl sta si svet, iz katerega Julija pobegne, zamislila kot senčno gledališče. Kako razumeti dom in kako razumeti svet? Sence nočna mora ali so sence boleča realnost?

Ob branju se mi je zdela zgodba tako temačna, da sem začetek nalašč postavil v dvodimenzionalni svet, v sence, v dve barvi – črno in belo. V resnici bi moral zunanji svet delovati bolj kruto od doma, jaz pa sem ga obarval. V svetu, v katerega Julija pobegne, srečujemo tople in razumevajoče ljudi; no, tudi če so kruti, jih glavna junakinja uspe

obvladati, ima kontrolo. Zanimivo pri besedilu je, da Julija večino odraslih, ki jih sreča, dojema kot svoje starše – vse starejše možakarje vidi kot različice svojega očeta, vse gospe pa so projekcija njene mame.

Ampak neke konsistence v tem, kako sta predstavljena dom in svet, ni. Ni enoznačnega odgovora na vprašanje, kaj in kakšna je resničnost oziroma kaj in kakšne so sanje, kar se mi zdi za dramaturgijo predstave lahko samo dobro.

Bi se enajstletni Romeo ali npr. Janez na stiske odzival drugače kot Julija?

Ha! Gotovo. Pa najbrž ne le zato, ker bi bil fantek, pač pa predvsem zaradi razlike v karakterju.

Kim Komljanec

TA JEZIK JE ŽIV!

Ta jezik je moj.
Ne boste mi ga vzeli!
In ne boste mi ga dali!
Ne boste ga v pravila, prepovedi in priročnike stlačili,
ne dovolim, da bi ga s povečevalnimi stekli preučevali!
In ga čisto popačili!

In tudi ni prav, da ga hočete imeti samo za svojo ograjo,
kjer se vse besede in glasovi že med sabo poznajo,
da jezik vsak dan dela eno in isto vajo.
In nikakor vam ne dovolim, da bi mu vse vokale zaklali in požrli,
Soglasnike pa v kak kurnjāk zaprli.

Ta jezik je moj!

Z njim lahko poližem ves svet kot kepico sladoleda
in z jezikom seveda
okušam ljudi in okolje,
opišem čisto mičkene pinki štumfke za frocka
ali simetrijo
anten, ki štrlijo
iz cele vrste hiš
ali pa kar celo vesolje.

Z jezikom zližem tvoje še žive rane
in deluje kot oblič.
Kot besede na jezik, so mi tudi misli z njim dane.
Z jezikom lahko pljunem v obraz vsakomur, ki postavlja meje,
moj jezik se zna poljubljati in lahko samo mir in ljubezen seje.
To je moj jezik.

Včasih moram držati jezik za zobmi
in takrat umiram od žeje,

včasih pa ostanem brez besed,
ker me kakšna puhla fraza do besa pogreje.
To je moj jezik!

Pa vseeno potihem, ponoči, kdaj pa kdaj
pišem tudi v tujem jeziku
kot prešuštnica, ki hodi spat k drugemu,
pa še sama ne ve, zakaj.
In potem kot ljubimec, ki mu v navalu strasti uide napačno ime,
nosim svojemu jeziku darila,
ga povabim na cappuccino ali mu zapečem CD.

Jezik je kot glina,
iz njega si zgnetem dom, v katerem sem varna,
kjer mi ni treba biti obzirna ali fina,
kjer lahko razmišljam samo v svojih okvirih, kot kaka tovarna.

Ta jezik je moj!
Kaj? Kaj praviš!?
Da je ta jezik tudi tvoj!?! Pozabi!
Kar svojega uporabi!
Ta jezik je moj, samo moj!

No, mogoče, enkrat, ko bom res sigurna vase,
se mi bo jezik razvezal
in ga bom kje,
ne preveč na samem, pa tudi ne ravno na cesti,
spustila,
naj se pase.
Da ne bi slučajno imela na vesti
smrti svojega jezika.
Ampak za zdaj je ta jezik še moj. Pa pika!

DRAGICA POTOČNJAK

Dragica Potočnjak je dramska igralka in pisateljica, članica Slovenskega mladinskega gledališča Ljubljana. Delovala je v gledališčih po Sloveniji in nekoč v gledališčih nekdanje Jugoslavije. Posnela je nekaj filmov in televizijskih dram. Sodeluje z Radiem Slovenija. Od leta 1992 do 1996 je vodila gledališko skupino mladih bosanskih pregnancev z imenom *Nepopravljivi optimisti*. Ukvarja se z gledališko vzgojo in dramsko terapijo. Nagrajevana je bila doma in v tujini. Med drugim z Župančičevo nagrado leta 1996 in leta

2007, kot prva ženska, z Grumovo nagrado. Njen dramski opus je obširen in je bil tudi v celoti odigran tako doma kot v tujini. Prevajana je bila v številne tuje jezike, njene drame so izšle v knjižni obliki (tudi samostojno) v Veliki Britaniji, ZDA, na Češkem in v Makedoniji. Potočnjakovo označujejo predvsem kot angažirano dramsko avtorico, ki se ukvarja s socialnimi in družbeno kritičnimi ter marginalnimi temami. Na videz realistično pisavo prepleta s poetičnimi sekvencami in elementi absurda.

ANDREJ JUS

Rojen je bil leta 1981 v Slovenj Gradcu. Maturiral je leta 2000 na Gimnaziji Slovenj Gradec. Leta 2007 je diplomiral iz gledališke in radijske režije na AGRFT. Od leta 2007 dela kot samozaposleni v kulturi. V sezoni 2003/04 je asistiral režiserju M. Korunu pri predstavi *Kralj Ojdip* (Sofokles) v SNG Drama, v sezoni 2005/06 pa režiserju D. Jovanoviću pri predstavi *Ana Karenina* (L. N. Tolstoj) prav tako v SNG Drama. Za svojo diplomsko predstavo *Samotni zahod* (Mala scena MGL, sezona 2004/05) je prejel nagrado za najboljšo režijo na 4. Mednarodnem festivalu dramskih umetnosti v Bolgariji. V sezoni 2006/07 je režiral uprizoritev *Hočevski medved* (A. Harris) v SLG Celje. Aprila 2007 je v Slovenj Gradcu v produkciji Slovenskega tolkalnega projekta (SToP) režiral *Kantato po sveti Elizabeti*. Januarja 2008 je imel premiero *Razrednega sovražnika*, ki ga je postavil kot diplomsko nalogo študentov igre

na AGRFT na vabilo profesorjev M. Koruna in M. Zupančiča. (Predstava je dobila Zlatolasko za najboljšo predstavo.) Aprila 2008 je imel premiero kratkih prizorov (brez naslova) v gledališču GLEJ. Septembra 2008 je bila premiera predstave *Elling*, ki jo je režiral v SLG Celje. Decembra 2008 je imel premiero predstave za otroke *Mali kakadu* Svetlane Makarovič v Šentjakobskem gledališču. Bil je asistent režije Jerneju Lorenciju pri Ajshilovi *Oresteji* v SNG Drama (premiera januarja 2009). Marca 2009 je imel premiero predstave *Putujuće pozorište Šopalović* (L. Simović) v srbskem Narodnem gledališču Subotica. Septembra 2009 je bila v MGL-u premiera njegovega avtorskega projekta *Balade za vsakdanjo rabo*. Februarja 2010 je na velenjski oder postavil muzikal *Čarovnik iz Oza* v produkciji Festivala Velenje. V marcu 2011 pa je bila v SNG Nova Gorica premiera njegove postavitve *Grenkih sadežev pravice* Milana Jesiha.

KIM KOMLJANEC

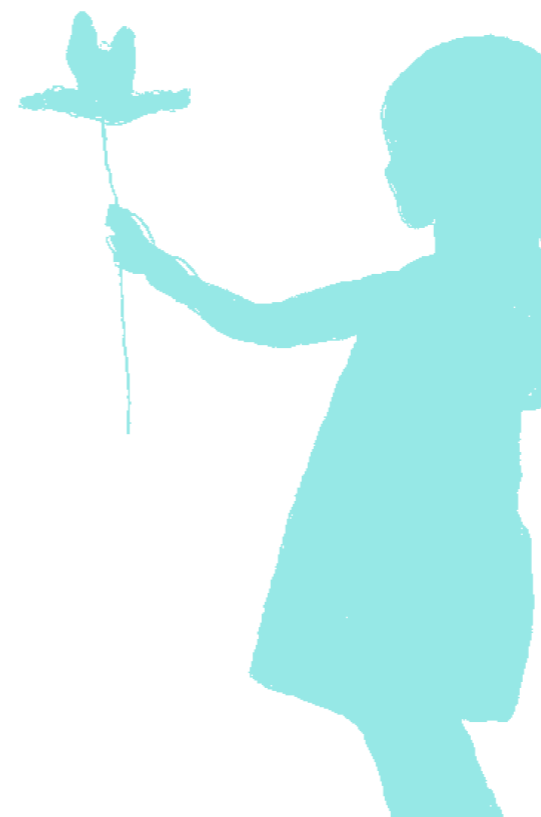
Kim Komljanec je vsestranska gledališka ustvarjalka, slovenski javnosti najbolj znana kot dramatičarka, deluje pa tudi kot režiserka, dramaturginja, gledališka pedagoginja in lektorica. Od leta 2006 v Sloveniji profesionalno deluje pod streho Zavoda Zofka, pred tem je ustvarjala z eno najuspešnejših ljubiteljskih gledaliških skupin BUBE v ljubljanskem KUD-u France Prešeren. Kim je magistrirala iz pisanja dramatike na Univerzi v Exetru v Veliki Britaniji, kjer je kasneje vodila podružnico ene največjih britanskih gledaliških šol za otroke in mladino (Theatretrain). Zadnja leta sočasno deluje na gledališkem področju v obeh državah: Veliki Britaniji in domovini, sodeluje z repertoarnimi gledališči na Otoku in doma, piše dramatiko v slovenščini in angleščini ter se dodatno izobražuje na področju pisanja dramatike ter libretov za muzikal. Januarja 2011 je Kim s svojim ustvarjanjem prvič posegla čez lužo: njeno besedilo *Madež (Wash My Sin Away)* je bilo krstno uprizorjeno v Minnesoti (ZDA). Za september 2011 pa Kim po lastnem libretu pripravlja premiero glasbene predstave v domovini.

JASNA VASTL

Rojena v Kranju. Po krajšem študiju arhitekture se je vpisala na Akademijo za likovno umetnost v Ljubljani, se med študijem izpopolnjevala v Bratislavi in leta 1997 diplomirala iz vizualnih komunikacij. Leta 2002 je končala magistrski študij scenografije pri prof. Meti Hočevar in študij kostumografije pri prof. Alenki Bartl na AGRFT v Ljubljani. Od leta 2010 predava scenografijo na isti akademiji. Ustvarja na področju scenografije, kostumografije in oblikovanja lutk. Leta 1999 je razstavljala na svetovnem kvadrienu scenografije in kostumografije v Pragi. Delala je v večini slovenskih gledališč, v Beogradu, Zagrebu in na avstrijskih Dunajskih slavnostnih tednih (Wiener Festwochen). Leta 2001 je prejela nagrado Veljka Maričiča za najboljšo scenografijo na Festivalu malih odrov na Reki za predstavo *Noži v kurah*.

GABRIEL COSMIN AGAVRILOAEI

Gabriel je bil rojen 6. 11. 1977 v mestu Iași v Romuniji. Med leti 1987 in 1996 se je šolal na baletni šoli v Cluju-Napoci. Med leti 1996 in 1998 je študiral na Baletni akademiji Univerze za glasbo in igro v Münchnu, kjer je nato dve leti plesal pri Bavarski operi. Od leta 1999 do leta 2000 je sodeloval s Slovenskim narodnim gledališčem Maribor in nastopil v baletih, kot so *Spartak*, *Pohujšanje* in *Arhitektura tišine* Edwarda Cluga. Od leta 2000 pleše pri Operi in baletu Slovenskega narodnega gledališča v Ljubljani, kjer sodeluje v različnih vlogah: od nastopov v najpomembnejših projektih ansambla do solističnih nastopov. Plesal je v predstavah *Labodje jezero*, *Hrestač*, *Bajadera*, *Silfida*, *Don Kihot*, *Romeo in Julija*, *Ta ljubezen*, *Veronika se odloči* itd. Kot mladi koreograf je ustvaril različna manjša dela v Sloveniji in Italiji.

AJDA PRIMOŽIČ

Ajda Primožič je absolventka Fakultete za arhitekturo Univerze v Ljubljani. V okviru seminarskega dela na FA je sodelovala z doc. mag. Tadejem Glažarjem pri urbanistični mednarodni delavnici Patching the City, projektu za prenovo industrijskega območja na Reki, in leto kasneje tudi pri oblikovanju tipskih parkov za revitalizacijo zapuščenih gradbišč po Ljubljani. S kreativno multidisciplinarno ekipo Maja Farol je sodelovala pri natečaju za oblikovanje poslovnih prostorov ELES na Beričevem in natečaju za stanovanjsko sovesko v kamnolomu Podutik. Pod mentorstvom prof. Hrvoja Njirića (FA, Split) je na 28. Piranskih dnevih arhitekture razstavljala v sklopu projektov No Man's Land, ki poskušajo arhitekturno rešiti problem nedoločene morske meje med Hrvaško in Slovenijo. V okviru mednarodnega študentskega natečaja za trajnostni razvoj v arhitekturi GAU:DI Sustainable Architectural Competition sta bila z Maticem Pajnikom nagrajena za skupni projekt Crex Crex, s katerim sta se predstavila tudi na 11. Svetovnem arhitekturnem bienalu La Biennale di Venezia v Benetkah, na bienalu l'Habitat Durable v Grenoblu, na razstavi natečaja v Ljubljani, Solunu, Atenah, Parizu itd. Pod mentorstvom doc. dr. Petre Čeferin je oblikovala in predstavila svoj arhitekturni manifest,

med drugim tudi na konferenci Arhitektura v času globalnega kapitalizma v Arhitekturnem muzeju Ljubljana. Svojo dvomesečno arhitekturno prakso je opravila v arhitekturnem biroju Lipsky + Rollet v Parizu. V šolskem letu 2009/10 je zimski semester opravila na Češki tehnični univerzi v Pragi, kjer je poleg arhitekture obiskovala predmete fotografije, gledališča in prostoročnega risanja. Ajdin prvi kontakt s scenografijo je bil preko praktičnega izpita pri prof. Meti Hočevnar. Pri produkciji AGRFT je kot scenografka sodelovala s študentom režije Milanom Golobom pri predstavi Tartuffe (zimski semester 2010/11).

Leži na vrhu: Matevž Müller

Stojijo od leve proti desni: Darko Nedeljković, Tomo Hvastja, Marijana Breclj, Jernej Kuntner, Jasna Vastl, Alenka Tetičkovič

Čepita od leve proti desni: Gabriel Cosmin Agavriloaei, Aca Ilić

Sedijo od leve proti desni: Ajda Primožič, Andrej Jus, Ana Hribar, Kim Komljanec